

Nick Perumov

Svärdens väktare · Första boken
**Diamantsvärdet
och Träsvärdet**
Första delen

Översättning Britt-Marie Ingdén-Ringselle

ERSATZ

© Nick Perumov 2002
Ersatz, Stockholm 2006

Originalets titel Алмазный меч, Деревянный меч
Översättning från ryska Britt-Marie Ingdén-Ringselle

Omslag Peter Bergting & Ersatz
Omslagsillustration Peter Bergting
Grafisk form inlaga Christer Jonson

Sättning Ola Wallin
Redaktörer Lina Björkegren & Ola Wallin
Korrekturläsare Anna Bengtsson & Ola Wallin
Tryckt hos Spindulys, Litauen 2006

ISBN 13: 978-91-88858-29-0
ISBN 10: 91-88858-29-4

www.ersatz.se
www.perumov.com

Tillägnas mina vänner, gamla och nya, via nätet och andra vägar.
Författaren vill passa på att tacka för att ni finns.

NICK PERUMOV

Profetia

*När De två bröderna har befriats upphör tiden.
Dankernas folk skall drivas till förtvivlans rand.
När mindre än en handfull återstår kommer deras
vedergällning.*

Ильина, dankernas orakel

Bönen om kalken, symbolen för tron på Frälsaren

*Sannerligen säger jag er att en liten synd kan förvandla ett
rättfärdigt liv till intet och att alla får lida för en människas
synder. Lyssna! Lev rättfärdigt och anspråklöst, ty världens
synder samlas, och den dagen närmar sig, då de blir vägda
och uppmätta, och ingen får veta vilken av småsynderna som
sätter Hans tålamods kalk i gungning.*

*Sannerligen, säger jag er, måtte ni bäva! Ty De tre sovande
odjuren skall återfå sin frihet, men de har inte makt att skada
alla levande varelser i ett enda slag, utan först efter tre dagar.
Kalken rinner över när alla tre har befriats. Låt oss be för att
Han skall avvärja detta öde!*

Amen.

Första kapitlet

» **B**ARA vi kommer fram till Chvalin innan Regnet hinner i fatt oss.« Hon vaknade upp ur sin kalla, ja, iskalla sömn. Genom gliporna och hålen i vagnens förhänge trängde den råa oktobervinden in. Det utnötta och alltför korta täcket gav inget skydd, och om hon inte hade varit så dödstrött skulle hon inte ha fått en blund i ögonen på hela natten. Smärtan i det gamla ärrret på hennes hals förebådade regn. Det var ett fult, mycket fult, gammalt ärr. Än en gång var de på väg någonstans. Förbannat vare detta kringflackande liv.

Och så detta ständiga »innan Regnet hinner i fatt oss«, som upprepades av alla i truppen, likt ett mantra.

Och detta regn kunde verkligen kallas Regnet med stort R. Snart skulle det inte bara forsa ner, det skulle jaga dem som en mörk och hotfull himmelshär på väg från öster. Horisonten var kolsvart, som om det rasade vidunderliga bränder där borta i fjärran. Men allt som gällde Dödsregnet talade folk om i vardagliga ordalag, som om det skulle skydda dem från den död som strömmade ner från himlavalvet!

Den här gången var det Kitsum som yttrade orden. Han var en gammal clown, som aldrig släppte taget om buteljen. Hans händer skakade kraftigt och andedräkten stank av någon alkemistisk smörja även när han för ovanlighetens skull var nykter. Han änterade aldrig scenen utan att först ha tagit sig »en slurk«. Den »slurken« varierade alltifrån två ordentliga klunkar till en hel butelj Stenhetta, gnomernas starkaste brygd.

Hon kurade ihop sig i ett hopplöst försök att bevara det sista av värmen. Strax skulle de komma och väcka henne. Deras vagn skulle göra halt under högst några minuter, bara för att hämta vatten ur en brunn vid vägen, för att sedan rulla vidare genom obebodda, vilda skogar och vindfällena, och sedan genom den öde vildmarken, som låg mellan den berömda staden Chvalin och minst lika beryktade staden Ostrag.

»Bara vi kommer fram innan Regnet hinner i fatt oss.« De stannade inte för natten. De gjorde inte upp eld på rastställena. Maten

värmdede de hastigt på en liten järnkamin, som de för säkerhets skull hade hängt baktill på vagnen.

Om Regnet hann i fatt dem kunde man ge alla den sista smörjelsen.

10 Flickan väntade inte på att någon skulle väcka henne med en spark i sidan, utan kastade undan täcket och sträckte på sig, smidigt och graciöst som en vildkatt. Liknelsen låg även i övrigt nära till hands. Hennes spetsiga små öron gav henne ett synnerligen kattlikt och vilt utseende.

Agata var av dankernas folkstam. Namnet hade hon fått på grund av sitt ovanliga hår, som var blåaktigt svart, svartare än en korpvinge. Och ingen brydde sig om hennes riktiga namn.

»Jaså, du har vaknat nu.« Kitsum satt på en sjaskig rekvisitakoffert och drack rykande varmt te ur ett sprucket krus. Vagnen skakade obarmhärtigt, men den gamle clownen spillde inte en endaste droppe.

Gudar! Kitsum dricker te om morgonen!

»Sätt i gång och arbeta, ditt spetsörade yngel. Där borta har du gårdagens grytor att ta hand om. Trosja har redan hämtat vatten i ditt ställe, både till oss och herr Onfim. Det skulle inte skada om du tackade pojken...«

Flickan neg skälmskt och drog ut sidorna på sina vida byxor. Egentligen liknade hon mer en liten flickunge, för med mänskliga mått såg hon ut att vara omkring fjorton, inte äldre, och hur gammal hon var enligt de ogudaktiga dankernas räknesätt skulle de som tillbad Frälsaren, Den sanne guden, aldrig ägna en tanke.

»När du druckit ditt te, o ärade Kitsum, måtte det vita sminket inte falla av dina kinder och ner på scenen, för det skulle betyda att du har tömt bägaren med gnomens gift till botten.« Agata undvek skickligt den trasiga skon som kastades mot hennes huvud. Hon räckte ut tungan åt gubben.

Kitsum var snällare mot henne än de andra i truppen. Naturligtvis bortsett från Trosja, som i likhet med henne betraktades som en paria.

Skon for igenom förhänget och avslutade sin flygtur rätt i huvudet på Trosja. Han var en ung man som herrarna Onfim och Onfim tagit till cirkusen för hans utomordentliga hälsa och medfödda ofantliga styrka och lika ofantliga dumhet, parad med lätt-

trogenhet. Tunga järnklot, sammanfogade med en kedja, var lätta som fjädrar i hans händer. Trosja slängde upp dem i luften, fångade dem, snurrade och kastade dem mellan händerna – vilket framkallade ständiga bifall och djupa suckar från korpulenta köpmansfruar som gömde ansiktet i sina sjalar, kvinnor som så lättsinnigt fick följa med sina män till marknaderna i såväl Chvalin, Ostrag som Jezjelin.

Nästan varje föreställning slutade med att herr Onfim (den förste) tog Trosja vid handen och förde bort honom någonstans. Varje gång kom cirkusägaren tillbaka med ett belåtet leende på läpparna. Men den unge mannen dök inte upp förrän nästa morgon, och på akrobatbröderna Tukks och Tokks lystna frågor svarade han med att villrådigt rycka på axlarna:

»Tja, hela natten red hon mig, den trefalt förbannade kossan. Jag hade hellre roterat järnkloten en gång till. Tillfreds – vadå? Inte kan jag sådana ord, herr Tukk. Ursäkta mig... Jag är trött och det är allt. De lät mig inte sova ut. Som vanligt.«

»Oj!« Den vältuktade Trosja öppnade genast ögonen. »Ursäkta mig, herr Kitsum. Jag ska genast stiga upp, herr Kitsum.«

»Behöver ni hjälp med att rätta till kläderna, herr Kitsum?« frågade Agata med rösten skickligt förställd medan hon stod böjd över grytorna.

»Dumskalle! För tusan, Agata, din kringstrykande katta, det var du igen! Hur många gånger ska jag gå på dina dumma trick?!«

Dankerflickan fnös.

Så länge herr Onfim, akrobatbröderna och övriga invånare i de två cirkusvagnarna fortfarande sov kunde hon tillåta sig att fnysa. Senare skulle knutpiskan komma fram. Om hon inte lydde.

Agata böjde sig ännu djupare ner.

Med sand och iskallt vatten gnuggade hon bort det stelnade fett. Hur hon än lyckades med rengöringen av grytorna skulle herr Onfim (den förste), akrobatbröderna och husbondens baktalare och snyltgäster ändå intaga sina måltider. Visserligen tog herr Onfim fram sin flätade piska efteråt och jagade egenhändigt bort överflödigt fett från de gnällande akrobatbröderna.

»Hej, Trosja.«

»Åh, hej, Agata...« Han rodnade och blev med ens lika mörkhyad som en vild sydländsk fiskätare som solen stekt på Öarna.

Det var komiskt att den unge mannen, som varje marknadsdag i hemlighet överlämnades till någon köpmanshustru eller uttråkad adelsdam, blev så otroligt generad inför Agata. Hans uppriktiga hjärta var för evigt fångat av den svarthåriga dankerflickan med de spetsiga öronen. Trots att hon enligt de auktoritära teologerna i Melin, den kejsrerliga huvudstaden i söder, tillhörde en vidrig och gudlös folkspillra.

»Tack för att du bar in vatten.«

Det var inget vidare att börja sin dag med att utföra så föga trevliga sysslor, men det kunde inte hjälpas. Ingen visste vad som krävdes för att göra herr Onfim utom sig av ilska. Ibland lade han inte ens märke till om kärlen var smutsiga, men emellanåt kunde han bli helt ursinnig och hysterisk, och det kunde rent av sluta med hugg och slag.

Trosja var på väg att svara, men blev ännu mer generad och struntade i det.

»Det var så lite... Säg bara till...«

»Hallå där, har ni vaknat, era lata löss?!« vrålade Nodlik från kuskbocken där han suttit halva natten.

När han inte arbetade som kusk var han och hans fru jonglörer. De var hela tiden otrogna mot varandra, de grälade och slogs, men när det gällde att håna och kränka Agata var de fullkomligt eniga.

»Hur långt har vi hunnit, Nodlik? Lämna ifrån dig tömmarna och kom och drick en kopp te!« ropade Kitsum. »Både kropp och själ blir till is när man färdas på den här kalla vägen, nu är det dags att värma sig!«

Agata kunde inte förstå hur Kitsum kunde behandla alla så där, både henne och Trosja, men också Nodlik och Evelin, vilka fann ett säreget nöje i att utsätta dankerflickan för ständiga elakheter.

»Te? Sade du te, o du den störste av komiker?« skrek Nodlik. »Jaga hit den där luggslitna kattan! Agata! Sätt fart, och det med detsamma, annars får du med oss att göra!«

»Oss« sades inte utan skäl. Evelin missade inget tillfälle att delta i bestraffningarna.

»Låt henne vara, Nodlik. Hon håller på att putsa grytorna.«

»Aha, det är rätt plats för ett sådant avskum, som den där dankan. Då får Trosja komma hit.«

»Ja, ett ögonblick bara, herr Nodlik«, sade den unge bjässen och skyndade sig ut.

Nodlik kastade åt honom tömmarna så skickligt att han lyckades träffa Trosja i ögat med ena änden – och klättrade från kuskbocken in i vagnen. Han var mycket lång, men ändå rätt tafatt, benig, kantig och ryckig, med en avlång och uttråkad min, som ingen sminkning i världen skulle kunna ge liv åt. Jonglörens panna var täckt av blålila finnar, det glesa gråsprängda håret hängde i flottiga testar. Ändå var Nodlik enligt människomått bara trettiofem år.

»Va?! Är det redan dags att stiga upp?« frågade en hes röst, som verkade tillhöra en kvinna. »Du där, din satmara, är du klar med min frukost?«

»Satmara« var Evelins vänligaste smeknamn för Agata.

»Hon håller på med grytorna, min kära«, ansåg sig Kitsum tvungen att inflika.

»Du din bock! Du hittar alltid på något lättsamt åt henne! Onfim borde piska lättjan ur henne bara för det!«

Evelin stack så äntligen fram näsan ur sina två sängtäcken. Till skillnad från Agata som fick nöja sig med lump hade alla andra, även Trosja, riktiga täcken, för herrarna Onfim förstod att man inte hade någon nytta av förkylda cirkusartister. Men ingen kom på tanken att dela med sig av sin värme till den omänskliga dankan, inte ens den enfaldige Trosja. På det viset var han inte ett dugg bättre än de andra.

Agata knyckte på nacken.

De är smutsiga svin hela bunten. Smutsiga och försupna svin, som bara vill para sig. En svinpäls kan knuffa omkull en danker i smutsen, men en riktig danker skulle aldrig låta sin ilska gå ut över en svinpäls. Den här aforismen var hämtad ur *Тан-эу-Ахум*, eller – med primitiva människoord – *Sjätte kejsrerliga boken*, men på sistone hade den inte riktigt kunnat trösta Agata längre.

Nu var alla som bodde i den första vagnen samlade. Kitsum, Nodlik, Evelin, Agata och Trosja, som satt på kuskbocken. Bakom dem rullade cirkusens andra vagn, som var så mycket större och präktigare. Förhänget var nytt och stadigt, utan ett endaste hål. I den färdades herr Onfim (den förste), ormtjusaren Jeremej, akrobatbröderna och Tansja – Dödsjungfrun, hennes artistnamn på alla

marknadsplakat. I egenskap av ägare sysslade herr Onfim endast med att ta betalt och betala ut löner. Hans broder på mödernet, Onfim (den andre), befann sig i Jezjelin. Med hjälp av speciella postbesvärjelser brukade han underrätta sin bror om var och när det var mest lönsamt att ge cirkusföreställningar.

Agata – uppasserska, diskerska, sömmerska, kokerska, dansös, musikant, akrobat och levande docka – som Kitsum till den högt ärade publikens nöje slog i huvudet och över hela kroppen med en låtsasknölpåk – som även var levande måltavla i Dödsjungfruns nummer – Agata stod sist på »Onfim och Onfims« lista över artister. Det behöver inte nämnas att Agata inte hade rätt till någon lön. Dankans tunna hals omslöt av ett magiskt band av kraftigt stål. Hon var slavinna utan rätt att friköpas.

»Nå, låt oss nu be tillsammans«, skyndade den gudfruktige Nodlik på de andra. »Men du, danka, du ska sänka din gudlösa blick. Du ska inte stå och glo när ordentligt folk ber till Den sanne guden...«

Den sanne guden, Han som gav allt land, från kust till kust, i arvedel åt sitt utvalda folk, Han som förgjorde dess fiender, Han som stärkte dess fästningar och gjorde dess vapen oslagbara, Han som vakar över sitt folk dag som natt och bevarar oss även i detta nu.

Alla i vagnen deltog i bönen, utom Agata. Kyrkan tillät inte dankerna att vare sig döpas eller motta nattvarden. De hade bara rätt att leva antingen som underkuvade fiender, alltså som slavar, eller som fiender vilka ännu inte hade kuvats, men det var förstås bara en tidsfråga.

Agata lyssnade ofrivilligt på de entonigt mässande rösterna.

»Och bevara oss från allt ont...«

»Herre, bevara oss...«

Det var som vanligt. Agata hade lärt sig morgonbönen utantill. I slavlägret, där de samlade alla som just tagits till fånga, snörv-lade prästerna jämt och ständigt den där bönen. Lägervakternas druckna röster tog över prästernas, sedan var det fångvaktarnas tur, de som ansvarade för dem som gjorde motstånd mot halsjärnen. De feta uppköparna brummade med för att tigga till sig lite tur, med andra ord för att lyckas lura sitt nästa offer. Därefter instämde de väsande husfruarna, som hade kommit dit för att välja

ut tjänstefolk och frillor till maken, eftersom dankerna inte var människor, utan bara kärll för tillfredsställelse av människens låga, köttsliga lustar.

Agata lyssnade till bönen. Om den nye guden hade gett hunnerna deras fruktansvärda, oövervinnliga stridsmagi var hans makt stor. I de områden som sedan urminnes tider tillhört dankerna, alverna, gnomerna, orcherna, trollen, kobolderna, halvmänningarna, chederna, gurrerna, garriderna och många andra folkslag, hade den här guden hjälpt hunnerna att skapa det sorgliga kejsardöme som alla icke-mänskliga raser nu fruktade. Det var ett omättligt vidunder, som slukade sina fienders hjärta och lever, hostade upp legioner, för att sträcka sig allt längre ut och ända bort till havens stränder. I stället för alvernas och dankernas stolta svanlika skepp, som i snabb flykt ilade fram över vågorna, plöjde galärskeppens kopparramar nu fram över havet...

Biskopatet var nitiskt, det härskade och söndrade enligt urgamla principer. De friborna, ett folk av oöverträffade krigare som var nyttiga för kejsardömet, hade redan tillåtit att ta nattvarden. De besegrade halvmänningarna hade börjat vandra »upplysningens väg«. Trots att deras småstäder och fattiga byar beskattades tungt genom tionden som togs upp av både kyrkan, ordnarna och kejsardömet var de förhållandevis fria.

Kyrkan och magikerna tillät nådigt att gnomerna, som jagats djupt ner under jord, idkade handel, att orcherna, trollen och vätarna utförde grovarbete och att koboldernas dystra karavaner släpptes in på de kejsarliga marknaderna.

Men de gudlösa dankerna och alverna stod utanför lagen. Liksom chederna, gurrerna och garriderna, som inte heller de gett vika. Men de senare var nog inte riktigt på det klara med vad som pågick. Dankerna, skogarnas tidigare herrar, hade fört skoningslösa krig mot dessa mördare och blodsugare.

Agatas händer, som inte störde tankearbetet, var hela tiden flitigt sysselsatta med att putsa grytornas insidor.

»Va? Är du redan färdig?« Evelin granskade ingående och grälsjukt kärlden som nu hade putsats så att de blänkte. »Då ska vi se efter...«

»Hallå där, ni i täten!« hördes det bakifrån.

Agata tittade upp.

Herr Onfims fina vagn drogs av ett sexspann hästar som var förspända i par. På främre delen tronade ormtjusaren Jeremej. Fast just nu tronade han inte, utan snarare studsade upp och ner och viftade med armarna.

16 »Ni i täten! Har ni bett färdigt än, eller? Det är herr Onfim som undrar! Och hör på! Dankan ska gå till herr Onfim på stubinen!«
»Ja ja, vi är färdiga«, mumlade Nodlik.

I Kitsums grumliga blick, som riktades mot Agata, blänkta något som liknade medkänsla.

Den kringresande cirkusens ägare hade olyckligtvis vaknat alldeles för tidigt. När de var på resande fot brukade han vakna först långt in på dagen. Då bad han och därefter tog han itu med dagens göromål. Det betydde otrevligheter för alla artister utan undantag, även för akrobatbröderna. Den enda som kunde känna sig någorlunda säker var Dödsjungfrun, som hängivet värmdde upp herr Onfims säng om kvällarna.

Här, mitt i den öde vildmarken, med Dödsregnet hängande över sig, skulle det innebära döden att bli utkastad ur vagnarna. Herr Onfim var redan på dåligt humör för att han varit tvungen att betala en dryg fjärdedel av säsongens vinst till en ostragisk magiker, som lagt en outtröttlighetsbesvärjelse på hästarna. Dankerflickan gled över vagnens kant, snabb som en vessla. I hennes rörelser syntes en icke-mänsklig smidighet och grace; hon sprang inte, utan rann fram som en bäck.

Trosja följde länge Agata med blicken, suckade och smackade med läpparna.

»Nu ska hon få, den satmaran«, fnittrade Evelin skadeglatt.
»Så vad jag förstår blir vi utan frukost nu?«

»Du överlever nog«, slängde Kitsum den orubblige ur sig. Konstigt nog hade han ingen brådska att ta till flaskan – antingen hade lagret verkligen sinat eller så hade Den helige torrtrut kommit till honom i drömmen, han som hatade alla som söp.

Evelin grimaserade, men sade ingenting. En gång hade hon och Nodlik försökt gillra en »fälla« för clownen och ge honom stryk. Jonglören hade legat till sängs en hel vecka efteråt och Evelin hade varit tvungen att punga ut med en ansenlig summa för att en trollkvinna skulle förbättra hennes något asymmetriska fysiologi. Sedan dess hade de inte vågat ge sig på Kitsum igen.

Kvinnan utgöt sin vrede över Nodlik i stället. Han hukade sig och satte i gång med matlagningen.

* * *

Agata slingrade sig skickligt undan den vinande knutpiskan. Ormtjusaren svor besviket.

»God morgon, herr Jeremej«, hälsade Agata honungslent och lyckades göra en djup nigning utan att stanna. Hon tog tag i kanten av lastvagnen och var med en enda rörelse inne i vagnen.

Där var det varmt. Det fanns hela två kaminer, en av dem omgiven av stenar. Det eldades i bägge. Bredvid vankade akrobatbröderna av och an, mycket irriterade över händelseutvecklingen. Bägges ansikten var täckta av sot.

Herr Onfim låg på kassakistan, som doldes under fyra täcken. Bredvid fjäskade Dödsjungfrun, som bar fram rykande lerskålar.

Nej, det var verkligen inte ofta herr Onfim tvingade sin älskarinna att laga frukost! Vanligtvis var det dankan som fick utföra det slavgörat, men i dag hade herr Onfim tydligen något särskilt i kikaren.

Cirkusägaren var inte den som besvärade sig med artighetsfraser. Även med Tansja konverserade han som regel så här: »Är du klar någon gång? Hur länge ska man behöva vänta? Upp med kjolen, subba, och böj dig fram! Och ni vänder er bort, era fän...«

»Vi åker förbi resterna av Drungskogen«, väste Onfim. »Nu stannar vi och tar en promenad. Du och jag. Ta dina pinaler. Och låt mig inte vänta! Annars...«

»Ja«, herr Onfim. Dankan bugade sig djupt.

De smutsiga svinen. Drungskogen! Dankernas västliga gräns... den sista förskansningen. Jag visste att den låg på vår väg... Skogen kallade mig och kände igen mig på långt håll, men kunde inte urskilja järnet runt min hals. Stora gudar, Onfim kan tydligen en hel del om historia! Och jag tvingas än en gång se hur en usel hunner kränker mina fädernas heliga marker!

Men hon kunde ändå inte göra något. Hennes halsjärn var förseglat av förfarna trollkarlar.

Onfim kastade täcket åt sidan. I den mörkgröna jägarkaftanen, de höga stövlarna och med kroksabeln i bältet såg han inte alls ut

som en cirkusägare med sextio år på nacken och präktig kalaskula, en entusiastisk älskare av öl och kvinnor, såväl av mänsklig ras som av icke-mänsklig. Hans pussiga kinder var som bortblåsta och de bleka ögonen lyste med en eld som till och med brann starkare än när han räknade dagskassan – de allra lyckligaste stunderna i hans liv.

»Jag väntar«, påminde han kyligt.

Agata bugade sig utan att säga ett ord.

»Jeremj! Nu stannar vi«, kommenderade Onfim.

Akrobatbröderna såg på dankan med sina små ilska rättögon.

Att komma i fatt den främre vagnen, rycka åt sig den enda varma kappa hon hade och dra på sig stövlarna tog bara en minut. Vagnarna stannade med ett gnisslande. Kitsum glodde med vidöppen mun på cirkusägaren.

»Herr... herr Onfim!« Skräckslagen som han var rosslade Kitsum och stakade sig på varje stavelse. »Men, Regnet, herr Onfim...«

Agata snubblade nästan då hon såg ett leende på husbondens tunna, livlösa läppar.

»Ingen fara, Kitsum. Jag har tagit med allt i beräkningen. Också det här uppehållet. Vänta på oss... vi blir inte borta länge, senast till kvällen. För att minska frestelsen för somliga brushuvuden att ge sig i väg med vagnarna och alla pengarna, lägger jag en besvärjelse på hästarna.«

Han höjde handen. På hans ringfinger såg Agata en ring med smaragdgrön sten i billig bronsinfattning. Onfim mumlade en trollformel och stenen flammade upp och försvann i en klart lysande, grön låga. Av ringen återstod endast den tomma infattningen.

Det slog lock för öronen en kort stund.

»När jag kommer tillbaka ska vagnen vara uppvärmd och midagen klar«, befallde Onfim i rå ton. »Men nu ger vi oss av, danka. Du ska få göra skäl för brödfödan!«

Utan att svara började Agata gå.

Du förbluffar mig, Onfim. Jag hade aldrig kunnat tro att du kände till vår skog. Jag hade aldrig kunnat tro att du själv ville kliva in i den. Men den stora frågan är: Vad söker du i Drungskogen? Era magiker har finkammat den på längden och tvären. Ja, massor av folk har varit här och letat efter dankernas guld, de dumskallarna. Men du är ingen dumskalle,

Onfim. Du är ett smutsigt, grymt, snuskigt och skändligt svin, Onfim. Du är en hunner, men långt ifrån dum. Så vad är du ute efter i vår skog?

Träden som växte längs vägen såg ut som vanliga träd. De äkta dankerna kallade de träden för *skräp*. De var små, sjukliga, plågade av röta och bladlöss, och intrasslade i silkesmaskarnas garn. Deras hatfyllda blickar borrade sig in i Agatas rygg. Deras tunglösa munnar öppnades och utslungade en ström av smutsiga och motbjudande svordomar, som endast hon kunde höra. Harangen om att hon måtte bli skändad och kvävd av sin egen far var en utsökt artighet i jämförelse med det här.

Lite längre bort från vägen blev skogen friskare och renare. Det var tydligt att träden längs landsvägen hade tagit på sig de förbifarandes ilska, alla deras sorger och bekymmer, och därför insjuknat och långsamt tynade bort utan att för den skull dö, nej, i stället fick de avkomlingar. De ändlösa kvalen bara ökade deras vrede.

Kvistarna försökte fatta tag i Agatas hår och klösa ut hennes ögon. Onfim piskade på kvistarna med ett tunt spö av ben, och flickan kände plötsligt ett iskallt nålstyng i maggropen. Det gula spöet dolde tydligen någon sorts besvärjelse och inte av simplare slag.

»Varför stannade du? Rör på påkarna, spetsöra!«

De trängde sig igenom slokande busksnår. Blad och gräs verkade vara täckta av damm, men varifrån kom det? Lindar och lönnar stod granne med tallar, bokar och silvergranar, som ett resultat av det totala magiska kaos som rått under kriget med dankerna. Om detta sjöng trubadurerna på varje marknad, varje torg och varje gästgivargård.

De överlevande dankerna försökte på alla vis glömma kriget.

»Vart ska vi gå, herr Onfim?« Det var ytterligare ett av hennes ynkliga försök till självförsvar. Inte *ägare* utan *herre*, som ett artigt tilltalsord...

»Spela inte dum, spetsöra. För mig till Drungen! Djupast in i skogen! Jag vet att du känner var Drungen finns. För mig dit!«

Agata nickade. Hon slöt ögonen ett ögonblick, utestängde den sjuka, ondskefulla skogen, denna ömkliga parodi på skog som just nu omgav henne. Dankerflickan drogs mot de nära kullarna, där klara små bäckar fortfarande rann fram ur stenhålor, där det fortfarande höjde sig *Истинные Деревья*, Sanna träd, på bergssluttningarna, där allt var annorlunda, till och med luften...

Stigen gick runt en gammal *Азедэмон*, vars jättelika trädstam var omöjlig att omfamna, för att sedan plötsligt försvinna ner i en dunkel hålväg. Agata log i mjugg och försökte låta bli att snava på stigen.

22 I *Панууууымэю* fanns aldrig några hålvägar. Där fanns inga gropar, hålor, urholkningar eller liknande. Den riktiga Drungen bestod av runda kullar, be vuxna med tät skog, sammanfogade av bäckarnas blå band. Om en stor grop visade sig på deras väg kunde det bara betyda en sak...

»*Dankernas dotter, vi är trogna den ed vi en gång svor. Skogen är redo att tjäna dig.*«

»*Men vilka är ni?*«

»*Vi är av Okänd härkomst, du dankernas dotter. Skogens vrede är vår fader, skogens smärta är vår moder. Vi är födda att strida. Hunnern som går bakom dig...*«

»*Halsjärnet jag bär är förseglat med hans namn. Dödar ni honom blir jag aldrig befriad från detta brännmärke... Men låt ändå Svarta modern ge er sin styrka, ni av Okänd härkomst!*«

»*För honom till vår håla. Utanför den är vi maktlösa. Nergordens magi är för stark.*«

Agata rundade den gigantiska trädstammen och kände nästan genast att Onfim stelnade till med nerverna på helspänn. Utan att vända sig om började hon med samma lätta steg glida ner för den övervuxna hålvägens branta sluttning och in i dess grönskimrande dunkel.

Onfim följde inte efter.

»Kom hit, ditt spetsörade kräk!«

Hon stannade lydigt, vände sig om och gjorde stora ögon.

»Den här vägen...«

»... leder in i en fälla«, sade Onfim och flinade. *Handen som kramade spöet darrade märkbart. »Känner du inte det, du som är född danker?»*

Han hade verkligen förändrats. Det var som om den gamla förklädnaden hade fallit av. Hans hand vilade på sabelfästet, benen var en aning spända, kroppställningen tycktes skenbart normal.

Agata fick anstränga sig för att inte ge ifrån sig ett skri. Han hade intagit första position i den klassiska formeringen »Sju gröna drakar far över havet«, den formering som skulle utföras med krok-

sabeln *Тэуи*. Hur kunde en medelålders ägare till en kringresande cirkus känna till den?

»Jag känner inte av någon fara, herr Onfim.«

»Kom hit!« befallde han strängt.

Halsjärnet kändes plötsligt nästan outhärdligt varmt. Hon var tvungen att vända tillbaka. 23

»Se på nu.« Onfim höjde spöet och pekade mot hålvägens mynning.

Fly, bröder! Fly!!!

Hon visste inte om hennes vädjan hade någon verkan. En purröd blyxt slet sig loss från spöets ände och ett ögonblick senare stod hela hålvägen i lågor.

Det var Arkordens magi. Det borde man ha förstått. Ostrag var deras besittning.

»Det var det.« Onfim verkade dystert. »Nu kan vi fortsätta.« I hans röst hördes åter tonfallet av en lysten och inskränkt ägare till en bedrövlig kringresande cirkus. »Jag var tvungen att slösa bort en besvärjelse... Sanne gud, den kostade mig femton sekiner! Femton fullvärdiga guldsekiner med kejsarens porträtt, måtte himlen förlänga hans dagar!«

Elden rasade bara en kort stund. Magiska lågor dödar snabbt.

De passerade den förkolnade sluttningen. Där härskade tystnaden.

Agata gick på, som en sömngångare.

Onfim har Kraften! Jag tror inte att Arkens trollkarlar skulle dela med sig av sina stridsbesvärjelser på det här viset. De skulle inte sälja dem vare sig för femton eller hundrafemtio sekiner. Du ljuger, Onfim! Du är själv en adept i Arkorden! Så är det bara.

»Rör på påkarna, spetsöra.« Mannen bakom henne skrottade hest. »För mig vidare och se till att inte ta miste nästa gång. Jag känner utmärkt väl igen var de av Okänd härkomst håller till. Gå på och berätta vad du känner, se till att inte utelämna några detaljer!«

Det vore nästan bättre om du befallde mig att klä av mig och lägga mig under dig, ditt odjur!

»Jag ska nog värma upp ditt halsjárn lite, spetsöra. För att lossa på tungbandet ditt.«

Plötsligt spred sig en frän lukt av något bränt.

Smärtan tvingade Agata att blint och förtvivlat göra ett ryck framåt. Hon kastade sig inte framför mannens fötter, hon bad inte om nåd, hon sprang bara dit hennes instinkt förde henne. Viljan, vreden – allting försvann. Tårarna rann ner för hennes kinder utan att hon märkte det. Alla hennes tankar slocknade, försvann under trycket från den allsmåktiga smärtan. Halsjärnets onda besvärjelser lät inte flickan bruka dankernas kraft. Det enda hon kunde göra var att rusa i väg som en skadskjuten hind, rusa fram längs vägen vid vars ände räddningen fanns.

Skogen ropade efter henne, men hon kunde inte urskilja vad. Om hon bara inte hade burit detta förbannade halsjärn! Då skulle hon lätt ha uthärdat tortyr med glödande järnstänger. . .

Smärtan upphörde plötsligt, som genom ett trollslag, när hennes ögon var på väg att tränga ut ur sina hålor. Det var inte Onfim som fick smärtan att avta – halsjärnet försökte fortfarande riva sönder köttet på sitt offer. Nej, det var något annat, någonting i besittning av en så stor kraft att styrkan hos alla Arkordens trollkarlar framstod som pojkestreck. Detta *någonting* vände sin blick mot Agata.

Var hälsad, du dankernas dotter. Den förutspådda tiden är inne. Du har kommit för att ta emot Иммельсторн.

Agata kände hur det svartnade för ögonen. Hon pressade handen över munnen, för att himlen inte skulle höra hennes fruktansvärda hädelser. Det som hon hade sökt när hon hamnade i fångenskap. Dankernas sista hopp.

Måktiga krafter, varför hade *ingen* av hennes fränder under alla dessa år funnit Svärdet och tagit det i besittning? Att genomsöka resterna av *Паншицымгую* var ju det första man hade gjort. Dessutom mer än en gång. Men trollkarlarna från människornas ordnar, som så girigt plöjde igenom hela den förbjudna skogen, hittade de inte heller något? Hittade de verkligen ingenting?

För det första ges ingenting åt en lysten girigbuk, inte ens åt den som tar åt någon annan. För det andra tar det över ett år för Иммельсторн att växa. Det är endast under en vecka på hösten under Mognadens år som den som söker kan finna Иммельсторн.

Skogen svarade tålmodigt. Gigantisk och orubblig lät den sig inte skrämmas av döden, kände ingen skräck och hade på det hela taget heller ingenting med dankernas olyckliga dotter – en ynkelig

spillra av en fordom stor folkstam – att göra. Hur skulle den annars kunna ge sin skatt till flickan som bar slavarnas halsjärn, *nu* när hon hade en grym och pådrivande husbonde som följde i hälarna på henne?

Framför Agata höjde sig ett träd. Den välväxta *Гкирьимтл* reste sig mot himlen, de femflikiga bladen med färg som av smält guld prasslade knappt hörbart och gjorde sig redo att hölja marken med ett mjukt vintertäcke, till skydd mot frost och kyla. Sedan dankernas magi gått under hade vintrarna här blivit mycket hårda och stränga.

Гкирьимтл såg vid första anblicken ut som ett vanligt träd. Men. . . ändå inte. Inne i det slumrade en dold kraft, en djup inre kraft som inte svarade på besvärjelser från första bästa kringstrykande trollkarl. Nu hade kraften vaknat, utan att märka vare sig herr Onfim, som stod som fastfrusen med trollspöet i handen, eller det förtrollade halsjärnet på flickan som nu skulle anförtros det som vuxit och bevarats i dess stam. Trädet kunde inte veta att skatten genast skulle hamna i andra händer, i hunnernas händer, en av dem som förvandlat *Паншицымгую* till stoft. Trädet fullföljde endast sin förutbestämmelse.

Agata darrade i hela kroppen, och dankernas uthållighet kunde på intet vis hjälpa henne nu. *Det förbannade slughuvudet Onfim kände till allting, det var då säkert! Han hade räknat ut allt in i minsta detalj! Antagligen var det med den avsikten han hade köpt henne. . .*

Grenarna böjde sig långsamt mot hennes ansikte. Det som hon hade dagdrömt om, det som så ofta kommit till henne i de allra vildaste drömmarna om nätterna, lade sig nu självmant i hennes händer, men. . . det skulle inte bli hennes. Från det plötsligt varma halsjärnet kom en första varningssignal. Snabbare än vad som var möjligt att föreställa sig skulle smärtan pressa ihop henne och kasta henne till marken, vid *husbondens* fötter.

Lövverket delade sig. Inför dankans och hunnernas blickar trädde *Иммельсторн* fram i all sin skönhet. Det var bara att plocka den. Och genast skulle dankernas dotter med all kraft klyva mannen bakom henne, från hjässan till fotabjället, för att sedan nudda det lösgjorda halsjärnet och dela det mitt itu!

Flickan hann inte lyfta sin hand. Onfim visste vad han ville. Ett slag i nacken! Och ytterligare ett, när hon redan segnade ner.

Marken var plötsligt mycket nära, alldeles intill hennes ögon.

»Det gjorde du bra, danka«, sade Onfim, utan sin gamla vanliga heshet, men med darr på stämman. »Mycket bra. Res dig upp. Det hela tog mindre tid än jag hade trott. Nu går vi. Det är dags att gå tillbaka. Vi måste hinna före Regnet.«

»Döda mig«, bad hon tyst, utan att röra sig. »Döda mig, du behöver mig ändå inte längre...«

Tidigare trodde hon att hon skulle dö så fort hon hamnat i fångenskap. Sedan trodde hon att hon skulle dö när hon för första gången släpades till bockarna för att pryglas. Sedan återstod önskan om att få dö om hon någon gång skulle få veta att *Иммельсторн* hade hamnat i människornas händer. Nu hade hon själv överlämnat sitt folks överlägsna vapen till en människa och hon förstod att inte ens denna önskan skulle gå i uppfyllelse.

»Varför skulle jag döda dig?« Onfims kinder hade plötsligt åter blivit slappa och plufsiga, och höknäsan hade gett plats åt den gamla röda kranen. Nu syntes de rynkiga påsarna under ögonen igen, ögonen som med ens blivit färglösa. »Nej du, spetsöra. Jag tycker om att se dig gå dubbelvikt. Jag tycker om att veta att du plågas av att det är jag som äger ert berömda svärd Immelstorn, här, inlindat i en bastmatta.«

Immelstorn! Stora gudar, så rått och enfaldigt! Men vad annat kan man vänta sig av hunner...

»Därför kommer jag inte att slå ihjäl dig, det kan du sluta hoppas på, din satmara. Res på dig, så går vi innan jag blir förbannad. Dödsregnet kommer snart i fatt oss, vi måste skynda oss. Upp med dig!«

Hon reste sig. Viljelös och darrig i hela kroppen av det hon hade upplevt.

Det mäktiga trädet höll redan på att sluta sitt grenverk. Det hade fullgjort sin plikt och visat *Иммельсторн* för dankernas dotter. Nu kunde trädet lugnt och utan brådska låta ett nytt börja växa inom sig. Vid den fastställda tiden skulle det finna sin herre.

Människan och den unga spetsörade dankan gick tillbaka till vägen.

* * *

»Titta, de kommer tillbaka!« Trosja var den förste som fick syn på ägaren och Agata. Herr Onfim hade ett avlångt bylte på ryggen.

»Undrar vad han har hittat?«

»Nå, har ni tagit igen er?« frågade herr Onfim ovänligt. »Det är dags att sätta fart.«

Instinktivt kastade han en blick över axeln mot öster, där hela horisonten täcktes av hotfullt svarta ovädersmoln.

Regnet närmade sig därifrån och med det skulle den årliga höstdöden inträffa. Ve den som mötte det utan tak över huvudet, utan eld och en skyddad vrå.

Den kringresande cirkusen satte sig i rörelse.

Andra kapitlet

TROLLKARLAR av alla slag, spåmän, häxor, besvärjerskor, sierskor och alla andra som skröt med sin magi, älskade att skilja sig från mängden. De älskade att synas direkt, på långt håll, de älskade när samtalen tystnade och folk bockade och bugade.

De yngre magikerna dyrkade svart, silver, skinn, utsmyckningar, nitar, kedjor och armband. Kvinnorna var inte sämre och tillhörde en av två ytterligheter: de som var kortklippta och bar svärd, med kläder och manér som inte skilde sig från männens, och de som hade ett praktfullt hårsvall (förstärkt och förlängt genom trolldom) ända ner till midjan, många lager kjolar, spetsar, djupa urringningar, täckta vagnar, lakejer i livré, och så vidare.

Den äldre generationen klädde sig alltid i slängkappa. Det var långt ifrån det bekvämaste plagg man kunde tänka sig – den fladdrade och for upp och var i vägen för händerna, och ända bar man den alltid. Överallt, från Innanhaven till Yttre oceanen hade ett strängt påbud utfärdats som nu och i all evighet förbjöd det enkla folket, och även de adliga stånden för den delen, att bära enfärgade slängkappor. Hädanefter var de förbehållna de förnämsta bland ordnarnas magiker, som fick bära dem från och med tredje graden. För de andra gällde tvåfärgade, trefärgade, och så vidare. Från den tiden blev det brukligt att den som befann sig högst upp hade minst färger på sin slängkappa. Kungar bar kort kappor i två färger, prinsar, hertigar, grevar, baroner och övrig högre adel hade tre. Men bland resten av befolkningen tillämpades en salig blandning av färger.

De präster som tjänade Den sanne guden – det godas överbringare och magins givare – nedlät sig inte till något av det här. De bar vit prästskrud och var de enda i kejsardömet som hade rätt att bära enfärgade slängkappor i den färgen.

I dagbräckningen en dyster oktoberdag, när man just hade öppnat den östra porten till den berömda staden Chvalin, kom en ensam ryttare. Han såg ung ut, hade djupt liggande ögon och ansiktet inramades av ett välansat, mörkt skägg. Han hade ett stolt

uttryck och bar en svart läderrock, vars axlar, uppslag och framsida var försedda med silvernitar. Trots den kalla höstdagen var ryttarens rock öppen så att alla skulle se den tunga kedjan av *jungfrulig* koppar, där Arkordens vapen hängde: Eldstenen med de tre eldslågorna av renaste avaljon.

29

I höstgyttjan framför de servilt bugande väktarna föll ett litet silvermynt som täckte tullavgiften två gånger om. Underbefälet skyndade sig att plocka upp myntet och mumlade något till tack, men så snart ryttaren försvunnit runt hörnet kastade han myntet i tullbössan som om det brände honom.

»Stå inte och glo!« fräste han åt de andra. »Magistratet kvävs av detta förtrollade silver. Fy fan! Han kastade det i smutsen framför oss krigare, som om vi vore fattiglappar eller värdshusfolk. Trodde han att vi skulle slicka röven på hans häst om han betalade högre tullavgift och inte bad om växeln, va? Glöm det! Vi skramlar till vårt eget öl!«

Underbefälet var redan till åren kommen och därtill tyngd av bördan att försörja en stor familj. Men i sin krafts dagar, när man långt efter Det stora kriget skoningslöst gjorde slut på dankernas vämjeliga folkstam i hela kejsardömet, hade han varit med och stridit mot dessa skogsodjur. Han var också med och krossade baronernas uppror under Femårsförvirringen och mindes kejsarens beröm, mindes Hans hand på sin axel, den usla, blodbefläckade ringbrynjan (härskares hand hade inte dragits undan av äckel!). Han mindes allt detta och därför eldade han nu upp sig.

»Just det, den må vara låg, men det är kejsaren som betalar *pensionen* din«, muttrade en mager och rödhårig väktare vresigt. Han höll i hillebarden som vore den en överflödig kapp. »Om du inte behöver pengarna, så duger de nog åt andra...«

»Dumskalle!« Underbefälet drämde till väktaren, inte särskilt hårt, utan bara litet lätt för ordningens skull. »Vill du bli en slaskrätta så räcker det att du tar en kopparslant ur trollkarlens hand för att du ska förvandlas till en! Munsbitar är det bara svältande hundar som är ute efter, ja inte ens de alla gånger! När det kommer fram en köpman och ger oss mer än den fastställda avgiften med respekt, då ska vi ta oss en öl.«

* * *

Ungefär samtidigt anlände ännu en ryttare till Chvalin, genom den södra porten. Också han var ung och välväxt, men hans solbrända och väderbitna ansikte, som omgärdades av långt, askblont hår, var inte alls lika högdraget. Han var klädd i en kort rock av ett kläde som inte släppte in vinden och lät allt slags regn rinna av, påfallande olik den unge trollkarlens silversvarta klädnad. Den resandes vapen var en osmyckad, kort klinga i en enkel skida, det enda vapen som de svarta stånden fick bära på resor.

Ryttaren hoppade av hästen utan krumbukter och öppnade sin rock framför väktarna för att visa att han inte ens hade med sig det långa svärd som han hade laglig rätt till enligt sitt hantverksgille. Han verkade inte heller bära någon amulett eller annat krimskrams som var så vanligt bland enkelt folk.

»Prisad vare Den sanne guden, Fadern och vår Beskyddare, lovad, lovad och tre gånger lovad, amen. Hur har natten varit, soldater? Det är tråkigare här på bänken än hemma hos frun, kan man tänka?« Hans flinka fingrar hade redan knutit upp den slitna penningpungen och räknade kopperslantarna.

»Här har ni att glädja strupen med«, sade han och gav utöver tullavgiften, inte för mycket och inte för lite, utan just så mycket som hantverkare alltid gav »för besväret«.

Underbefälet tyckte att den tidige gästen var mycket sympatisk. Men så fort denne hade försvunnit kunde väktaren på intet vis komma ihåg hur den resande sett ut. Hans ansikte var alldagligt och otydligt, som ett gammalt slitet mynt, ja, ansiktet var så *intetsägande*, utan några som helst kännetecken, att det var helt omöjligt att hålla kvar det i minnet. Det gick inte heller att minnas hans sätt att tala. Han verkade inte vara från huvudstaden, och inte från provinsen heller, inte från kusten och inte från bergstrakterna – snarare var han lite av varje. Troligen var han medhjälpare åt en betydande handelsman eller hantverksmästare, eller så var han en ung köpman, eller också... Ja, den tidige gästen skulle egentligen kunnat vara vem som helst. Sådant folk hade på sista tiden ökat till antalet i kejsardömet, de for hela tiden omkring hit och dit och ställde till med oreda för de erfarna portväktarna, som vid första ögonkastet brukade kunna urskilja såväl härkomst och sysselsättning som hemtrakt och nästintill namnen på dem som kom.

Men underbefälet lät inte den tidige gästen gå honom åt huvudet. Glatt kastade han upp kopperslantarna och fångade dem igen för att sedan ropa på pojken i vaktkuren och skicka honom till värdshuset efter öl och tilltugg åt hela dagskiftet.

* * *

Om hösten vaknade staden sakta och motvilligt. Det var bråda dagar och det gällde att hinna med allt innan kylan kom och Dödsregnet började falla (kurirer från Trollkunnigas förbund – som även kallades De sju färgerna eller Regnbågen – förkunnade redan på gator och torg: »Ovädersmoln på väg, på väg över den öde vildmarken från Ostrag!«). Med vilket svårmod gick man inte upp denna grå, bedrövliga morgon! Man bad, mumlade de fastställda orden, men egentligen... Alla tankar kretsade bara kring hur man skulle klara sig, hur man skulle uthärda hösten och överleva vintern.

Och nästa sensommar skulle det bli samma sak igen, då gällde det att förbereda sig inför en ny säsong. Det hade funnits en tid när kejsardömet regementen glatt marscherade i fjärran länder, när veteranerna i sina grå mustascher återvände hem med förläningar och belöningar från kejsaren och odlade upp de jordlotter de förtjänat – vilka tider! Vintrarna hade varit helt annorlunda, och ingen hade varit rädd för höstregnen. Så länge sedan det var... Allt hade förändrats. Och alla hade vant sig vid det. Man ställde inte ens trollkarlarna till svars, som en gång högljutt hade svurit på att jaga i väg höstregnen för all framtid.

Chvalin var den nordliga knutpunkten för handelsvägarna. Staden kontrollerade all den handel som så nådigt överlåtits åt gnomer, kobolder, vättar och orcher. Chvalin klarade sig bra och kunde till och med konkurrera med de eleganta städerna i den ursprungliga kejsarliga södern. Här fanns det saker att se. Här fanns det något att visa.

Skymningen hade redan fallit när den unge trollkarlen från Röda arkorden satt av vid »Kejsarliga lejonet«, den bästa tavernan i staden. Av namnet att döma var den säkerligen grundad av någon veteran. Magikern kastade tyglarna till de framrusande tjänarna, utan att ens bevärdiga dem en blick. Han sparkade upp dörren på vid gavel och gick in.

Att säga att en gravlik tystnad sänkte sig över värdshuset när han klev in vore en överdrift. Men folk dämpade sig, det var tydligt. Värden skyndade sig fram under bugningar och hälsningar.

»Lovad vare Den sanne guden. Kvällsvard och en säng«, hördes från de bleka läpparna.

»Prisad vare Fadern och vår Givare, lovad och tre gånger lovad... Vad vill ni beställa för vin, unge herrn?« Värden böjde sig ännu djupare. Han krökte inte rygg särskilt bra med sin kraftiga kroppsbyggnad, denne gamle och beprövade krigare. Hans axelbredd kunde mäta sig med en gnoms.

»Inget vin. Vatten.« Trollkarlens tunna läppar darrade av förakt. Arkordens unga adept brukade aldrig rusdrycker.

Utan att ta av sig de korta svärden, som satt fastspända i kors över ryggen, slog sig magikern ner på den stol som värden tillmötesgående dragit fram. Han satte sig ner och stelnade, blev med ens orörlig som en stenstod. Det var som om han var ensam kvar i världen, han och bordsskivan framför honom, där den ena läckra maträtten efter den andra trollades fram.

Så småningom kom folk i stämning igen. Ånyo sorlade samtalen som avbrutits, ånyo skummade ölet i bägare och krus. Tjänsteflickorna, som blivit rädda, visade sina nätta och näpna ansikten bakom förhänget. Snart levde värdshuset upp igen, även om glädjen var mindre högljudd än den varit innan magikern i svart uppenbar sig.

Bland värdshusets besökare fanns även den glade askblonde ynglingen, som samma morgon kommit genom den södra porten. Hans blick snuddade vid den förmätne trollkarlen och uttryckte samma ofrivilliga fruktan och uppriktiga avund som de andra gästernas blickar. Bara den bäste av de kejsarliga tragödemna, den ojämförlige Titt Olivij, och knappt han heller, hade kunnat mistänka något tillgjort i känslöytringarna. Den askblonde satt med en stor lerskål pilaff som han sköljde ner med billigt öl. Han skratade högljutt åt bordsgrannarnas banala och grova skämt, drog själv liknande historier och nöp tjänsteflickorna i baken så att de pep. Över huvud taget skilde han sig inte från mängden. I den var han osårbar, han smälte in, blandade sig med den och gick inte att urskilja. Varje blick gled förbi honom, likt en krok i vattnet som inte hakar fast vid något.

Dagens uppdrag var för enkelt. Att följa efter en uppblåst högfärdig slyngel, som var fullproppad med de krångligaste besvärjelser och därför föraktade resten av världen, det var inget arbete – det var ett hån.

Nu har han satt sig. Arkordens adept. Vad är det du försöker visa och för vem, din dumskalle? Vet du inte att man hatar trollkarlar och är rädd för dem? När dankerna försvann, när gnomerna gick ännu djupare under jord för att sakta dö ut, när de kyliga och stolta alverna isolerade sig bakom sin ogenomträngliga ridå, när vättar, orcher, troll och andra icke-människor fördrevs till den ofruktbara tundran, började man hata trollkarlarna i stället. Det är ju bara naturligt. Människor behöver helt enkelt någon att hata. Finns det inte trollkarlar börjar de trampa ner alla rödhåriga, eller alla med krokiga näsor, eller sydlänningar, eller fräkniga. Sådan är deras natur och den kan man inte ändra på. Och när det nu är som det är, ser var och en med förnuftet i behåll till att inte på några villkors vis bli en av dem som har ödet emot sig. Samvete? Var det någon här som sade något om samvete? Säg det hellre till bondkvinnorna som föder barn och sedan säljer dem för att försörja resten av familjen.

Ynglingen med det alldagliga, något slitna utseendet satt på bänken i sin nötta jacka och oömma, väl ingångna stövlar tillsammans med ett tiotal andra som han. Liksom dem drack han, åt, hävde ur sig fula ord, hädade och försåg sig och sina närmaste bordsgrannar ur en liten rund butelj med traktens sura vin.

Apropå det var han och adepten från Arkorden faktiskt överens på en punkt – båda hatade rusdrycker.

Ja, han skrattade högt, skämtade med tjänsteflickorna, besvarade bordsgrannarnas halvfulla pladder, samtidigt som hans öron uppfattade allt som sades i värdshusets mest avlägsna hörn, även det som viskades. Hur man nu kunde tro att något skulle förbli hemligt i närvaro av en Arkens trollkarl, som tornar upp sig som en dystert, svart vägstolpe?

* * *

I samma ögonblick öppnades Chvalins västra port, för att släppa in gnomernas långa handelskaravan.

Det var en oändlig rad av tungt lastade små hästar, som modlöst och ängsligt trampade fram längs den breda, livligt trafikerade vägen (ett särskilt dekret från kejsaren förbjöd den underjordiska

folkstammen att använda lastvagnar). Längs med dikeskanterna gick karavanförarna, lastkarlarna, bodbetjänarna och alla andra som brukade följa med karavanerna. Var och en av de kortvuxna, knubbiga och skäggiga gnomerna bar en grov karvstock runt halsen, stor som ett vedträ (ett särskilt kejsarligt dekret förbjöd gnomerna att färdas utan dessa. Karvstocken betydde att gnomerna fick betala en rejäl tullavgift vid passagen till människornas land). De obeväpnade gnomerna klampade dystert på i höstgyttjan i sina blytungna skor. Den långa raden av småvuxna hästar släpade sig fram som en begravningsprocession.

Av det lilla antal orcher som fått tillstånd att stanna kvar inom kejsardömet gränser vaktade trettio gendarmorcher karavanen, för man hade till sist insett att man trots allt var tvungen att skydda gnomernas karavaner. En del orcher hade turen att vara privilegierade. Visserligen bar även de karvstockar och betalade dryga skatter, men det var ändå bättre än en långsam död på den ofruktbara tundran.

Av sina vapen hade orcherna endast fått behålla knölpåkarna. Allt av stål var strängt förbjudet. Man räknade med att de magiska ordnarnas vaktposter skulle skydda handelsmännen mot allvarlig fara, men för att slå tillbaka rövare räckte det gott och väl med klubbor.

Processionen stannade framför porten, och orchernas överhuvud, en stor bjässe med platt ansikte, brett mellan ögonen och nerfilade hörntänder (ytterligare en förödmjukelse, som de måste utstå för att få den eftertraktade tjänsten), marscherade fram till karavanens vördnadsvärde ledare, en gnom vid namn Sidri, son till Sturle av slakten Dromarong.

»Stopp, stopp!« Orchern sträckte ut handflatan, bred som ett dasslock. »Nu betalar vi, seså. Ni vet vad som gäller.«

»Oroa dig inte, Tilli«, trumpetade den tjocke gnomen och strök sig värdigt över skägget, som var omsorgsfullt instoppat bakom det breda bältet (ack, var fanns de nu, dessa världsberömda, praktfulla gnombälten, prydda med ädelstenar? I kejsarens skattkammare, lämnade som en del av lösensumman. . .) »Det vore väl inte första gången.«

»Ja, ja. Men man vet ta mig fan aldrig.« Den levnadsglade orchen log brett.

»Ta mig fan? Du borde få för det här. . .«, mumlade Sidri och räknade av det han skulle betala. För varje mynt utstötte han en djup suck av uppriktig förtvivlan.

»Så, så. Snåla inte på slantarna«, sade Tilli uppmuntrande till gnomen.

Orchern och gnomen talade riksmål med varandra. I gamla tider hade de två folken många gånger hamnat i hårda strider och endast de nederlag de fått utstå mot människorna hade tvingat dem att om inte glömma gamla oförrätter, så åtminstone stå ut med det faktum att andra raser existerade. Visserligen ville de liksom förut inte lära sig varandras språk, utan använde sig av den mest utbredda och enklaste dialekten som talades i hela kejsardömet, från Innanhaven till Yttre oceanen.

»Ack och ve. . . Tiden är sannerligen ur led«, fortsatte Sidri att klaga och sucka. Hans blick föll hela tiden på portens överskrift, med stora skeva runor, som dessutom var felristade: »Inträde för alver, danker, orcher och gnummer endast med korvstock!«

Anvisningen i krita var tämligen föråldrad. Det var många årtionden sedan danker frivilligt besökt Chvalin, låt vara med karvstockar om halsen. Nuförtiden hamnade främlingar här endast som slavar, för att säljas på det dammiga torget där slavmarknaden låg. Men en förordning är ändå en förordning, och de obildade väktarna bättrade var dag träget på anvisningen enligt rundskrivelsen och jämförde med det nedsölade originalet. Ingen brydde sig om att rätta till det.

Tillin stötte lägligt till den uppretade gnomen. Porten öppnades och den tjocke tullföreståndaren kom flåsande. Väktarna tog itu med visiteringen.

Det var inget särskilt med själva proceduren. Gnomernas karavan var ju inte som de sydliga köpmännens, vars ankomst livade upp de tappra väktarna. Sydlänningarna forslade väldoftande viner och frukter, tyger och smycken, rökelse och mattor. Gnomerna släpade på järnsmältor, fin juvelerarkol för smältdeglar, förråd av plogbillar, dörrhakar, harvar, krampor, spikar och obearbetade stenar för lagningsarbeten. Kort sagt, inget som väktarna kunde dra nytta av.

Föreståndaren för Chvalins västra tull var helt enkelt uttråkad. Han hade redan fått sin muta, och det fanns inget han kunde hacka

på. Det var inte första gången som Sidri kom med en karavan till Chvalin, och tullaren visste att den försiktige och räddhågade gnommen aldrig skulle ge sig in på några oegentligheter.

»Och vem är det här då?« röt han åt den melankoliske Sidri.

»Vem då?« undrade den stackars gnommen oroligt. »Jaså de... De... låt mig se efter – de är införda i karavanförteckningen... de anslöt sig på vägen.«

Långt borta i slutet av den ringlande raden av hästar stod två långa och ståtliga mänskliga figurer helt orörliga.

»Införda i förteckningen, säger du? Få se, få se... Av med kapuschongerna. Händerna på ryggen!«

Till tullarens hjälp kom genast ett dussin lejda armborstskyttar.

Sidri stönade och tog sig för huvudet. Resten av gnomerna stod svårmodiga och sysslolösa bredvid sin anförare. De hade inga som helst vapen, även den minsta dolk var inpackad i en bal som hade förseglats av den kejsarlige hundramannahövdingen då karavanen korsade gränsen till människornas besittningar.

»Införda i karavanförteckningen«, upprepade tullaren med ett olycksbådande flin. »Nu ska vi ta oss en titt på er...«

De var två. En man och en kvinna, mycket unga, med ren rosenhy av det slag som man inte längre fann i människornas förorenade och stinkande bosättningsområden. Båda var långa, han hela sex fot och hon ungefär fem och trefjärdedels. Båda hade tjockt guldglänsande hår, höga, utmejslade kindknotor, stora mörkgröna ögon med märkligt sneda ögonvrår, tunna läppar och stadiga hakor med små gropar.

Man såg genast att de inte var människor. De var visserligen inte heller alver, som omnämndes i portens överskrift, eller ännu värre – gudlösa danker. Snarare var de av ätten friborna, ett märkligt folk, nästan äldre än både alver och danker. Sedan urminnes tider hade de bott på sina gamla, avlägsna besittningar vid stranden av Yttre oceanen och inte blandat sig i andra rasers göranden och låtanden. När kejsardömet knäckte alvernas, gnomernas och dankernas motstånd under Första nordenkriget, ställde sig de friborna helt oförklarligt utanför och avböjde alla erbjudanden om att ingå förbund med någon av de andra.

I fortsättningen, när kejsarliga harnesklädda krigare gjorde slut på gnomernas riken, som dristat sig att göra uppror, när kejsarliga

jägare drev in de sista dankerna som djur, när det som återstod av de »vilda« orcherna, vättarna och andra brändes på bål, förblev de friborna likgiltiga. De ansågs vara de förnämsta kämparna i världen. De hade förstas sina svaga sidor: de föraktade pilbågen, armborstet och slungan, som de ansåg vara vapen för feiga stackare.

Kejsaren glömde inte de fribornas neutralitet, som varit till hans fördel. Han ville vidga sprickan mellan de icke-mänskliga raserna och utfärdade ett påbud om att var och en ur ätten friborna när som helst kunde få medborgarskap i kejsardömet. Det utlovades olika förmåner och privilegier. Biskopatet lät dem till och med delta i den heliga nattvarden, utan att ens insistera på att de skulle döpa sig först. Prelaterna var inte dumma. Det fanns ingen anledning att bråka om småsaker med de bästa kämparna i hela den bebodda delen av världen. De fick tjänstgöra ändå. Vid behov kunde man alltid döma dem som kättare.

Å andra sidan tog de friborna nattvarden utan krumbukter, som en del av tjänsten. De visade ingen särskild nit vad gällde tron, men som sagt fanns det inga dumskallar i Biskopatet. Det visste när man skulle kräva ordning och när det var bättre att visa tålmod.

Men under alla de år som detta påbud hade funnits var det endast ett fåtal friborna som hade använt sig av möjligheten.

»Khan-Torog, välboren kapten av de friborna väktarna, med systemen Khan-Mola«, löd raden i karavanförteckningen. Tullaren kände igen Sidris ojämna handstil.

»Friborna?« utbrast tjänstemannen förvånad. »Ser man på. Sannerligen sällsynta fåglar. Vilken vind har fört er till kejsardömet?«

»Vi har beslutat oss för att anta medborgarskap i kejsardömet«, svarade kaptenen med låg, hes röst. Hans syster sade ingenting.

»På det viset? Det var ju en helt annan sak. Då får man väl säga, eh... välkomna.«

Lagen förpliktigade tulltjänstemannen till artighet, den gav honom med andra ord alla helvetets kval.

»Det är bara det att... du verkar väl ung för en sådan grad, kapten?« anmärkte tullföreståndaren skarpsinnigt.

Khan-Torog ryckte på axlarna:

»Under striden ställde ödet mig i spetsen för trehundra ryttare. Efter slaget upptogs jag i Kaptenernas krets. Det är inte min sak att ifrågasätta de äldstes beslut.«

»Visa papper!« krävde den vaksamme tjänstemannen.

Papperen visade sig vara i sin ordning. Liksom vapnen, omsorgsfullt inpackade, ombundna och förseglade.

»Så ni har bestämt er för att bosätta er här i vår stad?« frågade tullföreståndaren nyfiket och återlämnade skinnpaketet med dokumenten.

»Vi vet inte än«, sade Khan-Torog och ryckte på axlarna, »allt är möjligt. Enligt Hans majestäts påbud skulle vi först erhålla fullmakten av ställföreträdaren i Chvalin som bekräftar vårt medborgarskap i kejsardömet.«

»Må Gud hjälpa er«, sade tulltjänstemannen beskyddande. »Då var det bara en sista formalitet. Ta av er kapporna. Jag måste försäkra mig om att ni inte bär några långa vapen som är förbjudna enligt kejsarlig lag.«

De friborna fogade sig tigande. Under kapporna hade de korta skinnjackor, de beryktade fjälliga brynjejackorna av skinn från jätteödlan som fanns på västkusten. En sådan jacka kunde en vanlig pil inte tränga igenom, sades det.

... Inte ens den vaksamme tulltjänstemannen skulle ha lagt märke till hur gnomen Sidri och de två friborna, efter allt besvär med karavanen, lämnade de andra och tillsammans gick in på ett värdshus.

* * *

En trollkarl från Arkorden. En yngling, som skickats ut för att skugga honom. Gnomen Sidri. De friborna, bror och syster – om de nu är det. Vad har fört er alla till Chvalin, på en och samma dag, ni som är så olika varandra?

Jag har inte lämnat min klostercell på mycket länge. Klosterföreståndaren för Isflammans kyrka, i vars underjordiska gångar jag har inrättat mig, anser sig förpliktigad att förse mig med bröd, grönsaker och vin, och kol till vintern. Troligen betraktar han mig som en sorts levande kyrkoegendom, i likhet med katten, som ansvarar för utrotningen av de råttor som i våldsam takt sprider sig över hela Chvalin.

Nej, jag lämnar inte min klostercell. Chvalins ställföreträdare tror att det beror på att jag är rädd för honom. Hans högvördighet biskopen i Chvalin verkar uppriktigt tro att jag ber om förlåtelse

för mina synder. Var och en av De sju ordnarnas trollkarlar tillskriver sig förtjänsten av det, men de som har aldrig så lite förstånd ryser och gör skyddande korstecken så fort de hör mitt namn. Allehanda småprelater från Chvalins biskopat har flera gånger trugat sig in för att få samtala med mig, men jag har alltid sagt nej. Jag har ingenting att tala om med tjänare till »Den som inte finns«. Låt vara att de kallar Honom världens Frälsare och gör underverk i Hans namn.

Jag fruktar att uttala namnet på den som spärrade in mig här. Det är sant att Han inte kan döda mig. Inte ens Han. Det är en tröst.

Jag har min skicklighet kvar... men vem vet, kanske skulle det vara lättare för mig att inte veta allt som försiggår där uppe, på ytan. Men jag vet.

Mina ådror är översållade med skorpor av stelnat blod. Jag ritar penta-, hexa- och oktagram och kallar Ljusets och Mörkrets krafter att visa sig för mig. Jag tillkallar vindandar, sjö- och flodandar, och havsandar. Svårmodiga väsen, som ännu inte fått något namn i den officiella demonologin, vilka uppstod när kejsardömet städer blev så grymma att människornas sorger och bekymmer väckte dessa andar till liv ur kullerstengatorna och husen. Vägandar. Och många fler.

Jag brukar också tala med småknytt av alla arter och avarter. Ordarnas höga magiker är dumma som ringaktar dessa ytterst nyttiga väsen. Jag vet allt som händer i Chvalin, i dess omgivningar, på vägarna som leder dit...

Det är en dyster höstnatt. Hexagrammet som jag har målat med mitt blod slocknar långsamt. Lille Niobij, som den obildade lokalbefolkningen skulle kalla »djävul«, trots att han i själva verket bara är en jordande, fyller sitt förvånansvärt stora och vida gap med allehanda läckerheter. Vad de består av låter jag bli att beskriva närmare för att inte störa den ärade läsarens matsmältning.

»Du måste åkalla mig igen nästa gång«, säger han efter att ha ätit klart, tittar nästan bönfällande på mig och lägger bedjande ihop sina tassar, täckta av svart päls. »Du kommer väl att kalla på mig? Mig, och inte...«

»Om jag behöver dig gör jag det«, lovar jag honom. Den lille djävulen nickar missmodigt några gånger och krafsar sig förtrytsamt i nacken bakom högra hornet.

»Du bara lovar och lovar«, säger han missbelåtet och sneglar med en suck på hexagrammets skyddande gränslinje, som nu matats av. Så fort hexagrammet har slocknat måste han återvända hem till jordandarnas dystra, glädjelösa rike, där det inte finns vare sig ljus, rörelse eller skratt... Måtte Skaparen förskona oss från en lika beklagansvärd tillvaro.

Inte desto mindre har han förtjänat sin traktering i dag. Kanske skulle man, trots allt, åkalla honom som en belöning. Låta honom glädjas lite grann. Sedan kommer han att tjäna mig ännu bättre och inte bara lyda av skräck inför de mäktiga besvärjelserna som kan vålla outhärdliga smärtor och kval...

Jag vet allt jag behöver veta. Trådarna som sträcker sig från kejsardömets olika hörn binds ihop i en enda hårt spänd knut här i Chvalin. Visserligen känner jag att det finns en viss ofullständighet i denna knut, som om det saknas ytterligare några slingor. Det skulle vara bra att ta sig en titt på den östra vägen också, men Dödsregnet som närmar sig från Ostrag dämpar alla besvärjelser som riktas åt det hållet. Andarna skyndar sig också bort från dessa trakter, innan ovädret har passerat går det inte att göra något.

För mig återstår endast att avvakta och se hur det ska gå här i Chvalin, men jag är nästan övertygad om att det kommer att sluta i intet. Målet för dem som kommit hit med sina hemligheter finns inte här i staden. För dem alla – trollkarlen från Arken, spionen som sänts i hans spår, de friborna, hos vilka jag anar en mörk hemlighet och gnomen Sidri – är Chvalin bara en utgångspunkt att fortsätta vidare ifrån.

Men inte för Arkordens trollkarl. Jag fångade upp hans oro och farhågor, noggrant dolda under det typiska pansaret av iskallt förakt för omgivningen.

Han väntar på något här, i Chvalin, det är något han ska hämta för att sedan resa vidare.

Hexagrammet slocknade slutligen. Ljuset lyste svagt över det lilla bordet med den uppslagna boken. Jag lade min hand på de tomma sidorna och började diktera...

* * *

Den här dagen var kejsaren på dåligt humör när han skulle gå till sängs. Och det med rätta! Föreståndaren för magikernas nyhetsleverans hade just, under bugningar och ursäkter, överlämnat ett ilpaket, omsorgsfullt förseglat med Livordens stämpel, till Hans solklara höghet. Hans tunna, aristokratiska fingrar (ädelhet döljer nästan alltid styrka) hade otåligt brutit den ljusblå sigillstenen. Hans kastanjebruna ögon glänste i skenet från raderna som flammade upp som eld i ordens ljusblå färg.

Den östra armén, som befann sig på andra sidan havet, hade skickat en panisk depeesch om att tre elitelegioner – fjärde, sjunde och nionde järnlegionerna – under befäl av Hans höghet hertigen Partsival, till följd av densammes omåttliga övermod hade förlorat kontakten med huvudstyrkan, gått vilse i urskogen och hamnat i de ogenomträngliga kärrmarkerna, där de led svårt innan de mangrant förintades. I de stinkande träskan låg nu åttatusen harnesklädda krigare ur det kejsarliga elitinfanteriet.

De magiker från Mörkblå solej-orden som tilldelats armékåren hade inte heller kunnat göra något (mellan raderna fanns en giftig antydan om att Livordens adepters aldrig skulle ha låtit det sluta på det viset). Det enda trollkarlarna lyckats åstadkomma var att hjälpa Hans höghet hertigen till en säker plats, tillsammans med fälttågsfrillorna, hundvaktarna, ett koppel av de bästa jakthundarna, jaktfalkarna och de omkomna legionernas kassa med löner som inte betalats ut i tid. Som bevis på grevens utomordentliga tapperhet anfördes det faktum att han, hertigen, självuppoffrande hade avböjt att ta med en av frillorna och i stället medfört de tre legionernas emblem och standar.

Kejsarens välvårdade fingrar strök långsamt, nästan smeksamt, över pergamentet. Ringen med den svarta stenen på högerhandens långfinger lyste knappt märkbart till med ett mjukt pärlemorsskimmer. Meddelandet rullade ihop sig, flög upp och for genom luften till hyllorna som inte var synliga från hans plats och där hela det kejsarliga arkivet förvarades i strikt ordning.

Kejsaren satt och arbetade i ett gigantiskt underjordiskt bibliotek, med oändliga rader av hyllor. Härskarens jättelika bord stod alldeles vid ingången. Särskilda besvärjelser från alla sju ordnarna skyddade biblioteket från de onda andar som bebodde katakomberna i Melin.

Den man som härskade över myriader undersåtar på alla stränder runt Innanhavens smycke reste sig med ett ryck ur länstolen. Med en häftig rörelse av otålighet släckte han oljelampan. Den döende lågan (helt vanlig, och ingalunda magisk) hann lysa upp ett ungt och strängt ansikte med en utmejslad profil, precis som på de nypräglade mynten. Hans lockiga hår var axellångt. De kastanjebruna ögonens blick var allvarlig och öppen.

Kejsaren hade just fyllt tjugotre. Och han hade sammanlagt regerat i endast sju dagar.

För femtiotre veckor sedan hade hans far, den förre kejsaren, gått ur tiden. I ett helt år efter hans död hade arvtagaren burit djup sorg, utan att visa sitt ansikte. Han förtärde bara den allra enklaste, simplaste föda, ägnade all tid åt böner och krigsövningar. De förra främjade själens rening och de senare kroppens. Man hade berövat honom hans namn, hädanefter och intill sin död var han bara Kejsaren, en levande gud på jorden, ledaren för det mäktigaste riket. Det namn han fått vid födseln skulle man minnas igen först när det var dags för honom att följa sina kejsarliga förfäder och avge rapport inför deras stränga och omutliga domstol.

Ett helt år hade landet styrts av kejsarliga rådet, som bestod av dem som stått den avlidne kejsaren närmast. Kejsardömets stormän, tronens stöd, särskilt betrodda magiker, Hans högvördighet ärkebiskopen i Melin, kejsardömets högsta kyrkliga prelat – de skulle se till att inga drastiska förändringar ägde rum och att makten överlämnades så smidigt som möjligt från den ene kejsaren till den andre. Den unge regenten (med täckt ansikte, men med öppna öron) var förpliktigad att närvara vid alla sammanträden för att suga i sig visheten hos faderns trogna medkämpar. Vad medlemmarna i kejsarliga rådet än bestämde åtnjöt de fullständig immunitet. Den nye kejsaren kunde varken straffa eller avsätta dem. Han kunde endast fördriva dem, och det först sedan han regerat i tio år.

Naturligtvis gällde detta ingalunda magikerna eller prästerna.

Kejsaren reste sig och stegade fram till en lönn dörr. Kappan i de två kejsarliga färgerna rött och guld släpade i golvet efter honom.

Förbannade krig. Vad tjänade det till att fara över Gryningshavet?

Varför skicka hundratals och åter hundratals, tusentals och åter tusentals krigare mot motståndare som inte ens bemödar sig om att strida enligt

konstens regler? De flyr ju bara till skogs eller in i den ogenomträngliga urskogen och lämnar markerna utan skattskyldiga. Vem behöver sådana besittningar? Men för den gamla adeln, för alla dessa pärer och hertigar från tiden för Första flykten är kriget själva deras livsluft, och något annat liv kan de inte tänka sig. Dessutom utgör ju kriget knappast något hot mot dem. De har magiker som alltid är redo att föra sina herrar i säkerhet...

Den unge kejsaren gick raskt genom de praktfulla, dunkla korridorerna i sitt slott, som tornade upp sig över huvudstaden som en svart korp över sitt byte. Vaktmanskapet, noggrant utvalda krigare som bevakade varje dörr, hälsade honom: högra knytnäven i harnesklädd handske slog mot pansaret på vänster sida, över hjärtat. Kejsaren svarade reglementsenligt med en kort nick. Ja, han var härskare över allt och alla, härskare över sina krigares liv och själar, men befälhavaren var alltid skyldig att besvara hälsningen från den som stod lägre i rang. Med detta stod och föll den kejsarliga armén.

Föll... Kejsaren tillät sig att harmset skaka på huvudet.

De bästa, tusentals utvalda, ligger där på andra sidan havet. De som frivilligt valde att stanna i tjänst har också stupat, alla dessa veteraner som gått igenom eld och vatten. Utan dem skulle hären falla sönder inom några dagar. Det är snart dags att kungöra en ny värvningskampanj...

Ja, det kommer naturligtvis inte att råda någon brist på frivilliga. Kejsardömet är frikostigt mot dem som spiller sitt blod för det. Var och en som tjänat klart har rätt till pension. Pension och en bit jord, som han antingen kan sälja eller bruka.

Men hären blir aldrig densamma igen. Det dröjer länge innan rekryterna, även de som kan hålla i sköld och svärd, blir härdade krigare!

Så mycket besvär på grund av dessa baroner och hertigar. Det blå blodet som äger de magiska ordnarnas makt. Alltsedan grundarens tid, den störste trollkarlen som funnits på denna jord, Komninus Straza, har det i kejsardömet funnits sju magiska ordnar, lika många som regnbågens färger. (Vad är det för befängd sed? Hur ska man kunna skilja Ljusblå liv från Mörkblå solej? Eller Röda arken från Orange garam? En femtedel av kejsardömets inkomster hamnar i ordnarnas kassor! Det är så man kan gråta över varje guldmynt!) Dessa tronens sju stödpelare, som håller tillbaka icke-människorna och deras blodtörstiga drömmar om hämnd, icke-människorna som vill dränka kejsardömet i blod för att ta tillbaka det som Skaparen gav åt sitt utvalda folk! Som om bara blått adelsblod gjorde en människa flink i att lära sig trollkonster...

Kejsaren log snett (men bara när vaktmanskapet inte såg).

Dessa magiker – hans besittningars förbannelse... När allt kommer omkring har man större nytta av de vita munkarna. Många av dem som befinner sig längst ner i den kyrkliga hierarkin försöker uppriktigt vara till hjälp och underlätta livet för det enkla folket. Och det märkligaste är att deras böner ibland leder till verkliga under. Mycket små, förvisso, men ändå underverk, som till exempel en säck mjöl till två hungrande föräldralösa barn!

Men magikerna – med dem hade han en särskild gås oplockad.

När han var liten fick han ofta tillfångatagna danker, när jägarna lyckats överrumpla dem på deras tillflyktsort för stunden. Man följde honom ut, en liten pojke, till den sandbeströdda arenan. Man gav honom ett kort och slött svärd, alltför tungt för hans lilla hand. I logerna som omgav arenan visade sig magiker från alla sju ordnarna, den unge prinsens lärare.

Sedan brukade man öppna dörren i borte muren, och dankerbarn jagades ut på arenan.

»Attackera, prins! Du måste se deras blod flyta!«

Kejsaren sparkade upp dörren till sitt sovgemak.

»Ut med er!« röt han åt kammartjänarna.

Eunucken som tog hand om de kejsarliga frillorna lät vänta på sig, men fick genast ett brännsår på pannan, förutom sin brännande blick hade regenten skapat lite verklig eld. Sedan var allt tjänstefolket som bortblåst.

Med en viljeansträngning befallde kejsaren att den tunga järnregeln skulle dras för. Genom att mekaniskt viska de nödvändiga skyddsorden häktade han av pansarets spännen. Regenten hade inte rätt att ta av sig sin rustning när han var vaken. Och axelhänget med arvsdolken, där alla sju ordnarnas överhuvuden hade ristat in sina runor, fick han inte ens ta av sig i badet.

När kejsaren till sist fått av sig kläderna segnade han ner på den jättelika sängen. Hans far, måtte gudarna i underjorden behandla honom rättvist! Han brukade föra hit ett dussin frillor åt gången, helst ingen över femton år. Den nye kejsaren äcklades av sådana förströelser.

O allsmäktige frälsare, överbringare av det goda, varför straffar du mig med alla minnen? Varför återkommer de ständigt till mig? Varför ser jag gång på gång den där dagen, då jag är åtta år och det tredje ståndets deputation från Chvalinområdet överräcker en söt varghundsvalp med stor,

bred panna och tjocka tassar... Jag tar upp den i min famn, kysser den på nosen, den slickar mig på kinden. Mina lärare utbyter ogillande blickar, och när jag sedan ordnar en sovplats åt valpen i mitt rum kommer de instörtande till mig alla sju. Deras slängkappor flimrar för mina ögon och hjärtat dras ihop, som om jag skulle få stryk för någon förseelse.

»Prins, vi har kommit fram till att ditt hjärta är fyllt av den känslomässighet som är otillåten för kejsardömet arvtagare«, säger Revaz, Röda arkens magiker.

»Om detta får fortgå kommer ni inte att kunna hålla regeringstömmarna med nödvändig fasthet«, instämmer Ljusblå Sezjes från Livorden.

Hennes ord förvånar mig, hon hade verkat hjärtligare än de andra...

»Låt oss gå, Ers höghet. Ni har ännu en läxa att lära er.« Gachlan den orange tar mig mycket bestämt i handen. Sezjes griper tag i valpen, som börjar gnälla.

Vi går ut på arenan. Stenen på offerbordet är svart och tom. På ett ögonblick är min valp fastbunden i bronskrampan.

»Beröva honom livet!« befäller Sezjes och räcker fram en krokig offerkniv. Kejsare gråter inte. Men då är jag tvungen att samla all min vilja för att säga nej!

»Du måste, min prins«, kraxar Gachlan. »Grymhet är maktens moder. Ert hjärta måste vara hårt som sten. Då, och bara då, kan kejsardömet blomstra under er ledning!«

»Vi måste hjälpa honom«, säger Sezjes plötsligt och jag hinner inte ens blinka förrän hon slitit fram något som hon hållit dolt under kappan – ceremonistaven av brons. Ett hugg! Valpen rycker till, gnäller och gnyr. Ur såret på hans tass sticker benpipan fram, blodet sprutar ut över stenen.

Jag skrek inte. Jag var kejsare redan då, om än okränt.

»Gör slut på honom«, säger Sezjes och lägger offerkniven i min hand.

Jag gör ett utfall, med sikte på att sprätta upp hennes buk från grenen till naveln, precis som de lärt mig. Ett vänligt skratt genljuder. Besvärjerskan har med lätthet slagit undan min attack med en väl avvägd och kraftig örfil, så att jag faller ner i sanden.

»Res på dig, prins.« Sezjes ler. »Res dig, och om du nu älskar denna värdelösa varelse, gör då slut på hans lidande.«

»Älska«, ordet lät som en vidrig svordom i hennes mun. Dessutom var hon vacker, mycket vacker och ung, förstär jag nu. Hon hade underbara ögon, tjänstefolket brukade säga att Sezjes mormor varit en tillfångatagen alv, eller älva, som köksorna och husjungfrurna sade.

Valpen gnyr inte längre, den rosslar och kvävs. Sezjes krossar hans andra tassar med tre slag.

Och då, först då känner jag att jag gråter. Och jag slår till rakt över halsen på min valp, som jag inte ens hunnit ge något namn.

Blodet stänker på mig.

Jag klagade inte på lärarna. Det hade bara lett till stryk, inget annat. Men den dagen svor jag på att hämnas.

Liknande lektioner upprepades ytterligare några gånger. Valpar, kattungar, fåglar, jag var tvungen att döda dem alla, och det var inte alltid som de väntade på mig, fastbundna vid offerplatsen. Ibland var jag tvungen att fånga dem själv, där de sprang runt som tokiga på arenan. Sezjes ställde upp stora timglas, och om jag inte hade hunnit på den utmätta tiden blev prygeln särdeles hård.

En månad efter valpen förde man för första gången infångade dankerbarn till mig.

De var fem stycken. Ett spädbarn. Två småflickor – nu förstår jag att den ena var knappt tre och den andra i femårsåldern. En pojkspoling, jämnårig med mig. Och den äldsta av dem, en flicka kring tretton.

Det slöa svärdet i mina händer. Sezjes röst som en pisksnärt:

»Slå ihjäl dem allihop! Börja med flickan!«

Hennes svarta hår var snett och ojämnt klippt. Den långa halsen var bar. De spetsiga öronen såg rörande lustiga ut där de stack fram. Och jag, jag var inte längre den som grät över en valp. Dessutom var de danker, våra urgamla dödsfender.

När jag nu tänker tillbaka på det verkar det som om jag inte hade några känslor. Så var det naturligtvis inte.

Flickan stod och betraktade mig föraktfullt. Hon var den enda som hade bakbundna händer.

»Du är en vekling«, mumlade dankan på vårt språk. »Du kommer för att slåss först när fienden är bunden och försvarslös!« Och hon spottade mig i ansiktet.

I samma ögonblick kastade sig pojken över mig. Det lät som om han skrek något. Krigsinstinkten vaknade, jag sprättade upp hans mage med svärdet.

Jag kräktes. Uppkastningen var plågsam, med smärta och kramper, jag hade förmodligen inte kunnat stå på benen om det inte varit för Sezjes hemska röst:

»Döda dem!«

Dankerpojken kröp ihop på marken, jag var berusad av blod, glömde mig själv, jag sprang fram till den bundna flickan, lyfte handen för att slå, klippte till...

Mitt svärd var slött och tandlöst (jag förstår nu att det var för att tillfoga offren ännu mer lidande). Dankan föll med avhuggen hals, och jag... 47 jag vände mig om mot de små.

Småflickorna stod tätt tillsammans och betraktade mig med fasa. Men ingen av dem grät eller skrek, inte ens när min trubbiga egg skar dem i stycken.

Efter det var jag länge sjuk. Om nätterna hade jag mardrömmar.

Men när jag återfått hälsan och man för andra gången förde dankerbarn till mig, dödade jag dem utan särskild ångest...

Kejsaren låg orörlig på sin säng. Han stirrade upp i taket utan att se. Han kände hur tjänstefolket, rädda för hans vrede, väntade utanför dörren. Omkring slottets murar sov kejsardömet, ovetande om sin härskares mörka minnen.

Natten gick. Dagen närmade sig med sina ständiga göromål. Nu var det höst, jaktsäsong, det adligaståndet hade rest i väg till sina olika slott för att hinna roa sig innan Dödsregnets utbrott. Kejsarliga rådet skulle inte samlas före vintern.

Nej, i dag skulle han hur som helst inte kunna sova. Ringklockan av brons klingade tyst, och en hord tjänare trängde in i gemaket.

»Ett bad och rena kläder, nu!« befallde halva världens härskare med låg röst och sammanbitna tänder.

Jag hatar dessa trollkarlar. Jag hatar dem. Det räcker att man av misstag snuddar vid deras smutsiga byk för att man ska känna sig besudlad.

De sju ordnarna höll varje magisk rörelse i kejsardömet under vaksam uppsikt. De sju, fast i själva verket var de åtta. Den åttonde, Nerg, ansågs inte ha någon färg, dess adepter höll sig på sin kant och blandade sig inte alltför mycket i omvärldens göranden och låtanden. De följde sina egna vägar, okända för vanliga dödliga, och till och med för deras likar. De fick sin andel av kejsardömet inkomster, bidrog alltid sorgfälligt till dess skydd, men hade ingen egen ambassadör vid hovet. Det fanns inte heller någon adept från Nerg bland kejsarens lärare. Alla försök att ta reda på vad de sysslade med i Färglösa tornet, som deras fästning kallades, hade misslyckats. Och såvitt kejsaren visste hade de övriga sju ordnarna inte heller lyckats med detta. Fast vem kunde vara säker på om

dessa underrättelser, som kostade dyra pengar att införskaffa, egentligen inte bara var det gamla vanliga bedrägeriet?

Det fanns de som skvallrade om att kyrkan sedan länge kunnat räknas som den nionde orden.

48 Nio. Mörkrets tal.

Kejsaren tittade rakt framför sig utan att se, knäppte händerna och rynkade ögonbrynen. Det fanns inget annat han kunde göra. Han, härskaren över enorma vidder, vars order sände mångtusenhövdade arméer i strid, var tvungen att gömma sig från det aldrig sovande ögat i De sju färgernas torn och använda sig av människor, där enkelt trolleri framgångsrikt skulle ha kunnat inhämta upplysningar. Men han hade inget annat val.

Han tvivlade inte på att han var omgiven av spioner. Tre fjärdedelar av hans tjänare var säkert i ordnarnas tjänst. Man skulle kunna byta ut dem varje dag, men Sezjes och hennes likar skulle genast värva nya. Det visste kejsaren. Och därför försökte han inte göra sig av med dem, trots att han flera gånger lagt märke till att hans brev censurerats, och han visste exakt vem som gjort det.

Man lämnade honom nästan aldrig ensam. Bara i biblioteket och i sovgemaket fick han vara i fred. Genom tortyr försökte Sezjes utforska på vad sätt frillorna förargat härskaren och varför han undvek dem. Hade han tröttnat på dem? Alla skulle bli avrättade och bytas ut mot nya vid hans första ord.

Hon är ingen kvinna. Inte ens en mara. Hon är... hon är... över huvud taget inte en människa, hon är från stensfolket, som endast erkänner och tillber det ändamålsenliga. Hur många flickor finns det i Vällustens hus? Trehundra, femhundra, tusen? Kejsaren behöver inte belasta sitt kejsarliga minne med sådana småsaker.

Nu är han bara en fånge i sitt eget slott. O ja, den tiden kommer när han själv ska ge order, straffa och benåda, precis som sin far... men hade hans far verkligen varit fri i sina beslut? Kanske var det bara som det verkade?

»Vakter!« Han visste att det var meningslöst att avsäga sig vaktmanskapet. Slottets kapten skulle helt enkelt inte utföra en sådan befallning. Än så länge fogade han sig endast efter kejsarliga rådet. För femtio veckor sedan hade han, kejsaren, fortfarande kunnat gå runt i staden inkognito, men nu...

Ett par tiotal kraftfulla krigare på hästar, svarta som natten, väntade på kejsaren vid porten. Hälften av dem var friborna som an-

tagit medborgarskap i kejsardömet. Var och en av dem hade granskats av alla sju ordnarna. Trollkarlarna ansvarade för dem. Dessa friborna härstammade från klaner som lidit nederlag och skingrats. Att skydda kejsardömet gav dem en möjlighet att leva och söka hämnd. De tjänade inte av fruktan, utan av plikt känsla.

49

Det andra tiotalet bestod av de kejsarliga armborstsskyttarna. Det ansågs att de överträffade till och med alverna i träffsäkerhet.

Ryttarföljet dundrade över vindbryggan och kastade sig ner i mörkret mot den sovande huvudstaden.

Tredje kapitlet

EFTER en välsmakande kvällsvard lämnade trollkarlen från Arkorden »Kejserliga lejonet«. En förflyttningsbesvärjelse skulle på ett ögonblick ha låtit honom hamna på önskad plats, men eftersom hans uppdrag var ytterst hemligt hade kommandören å det allra strängaste förbjudit allt onödigt trolleri. De rivaliserande ordnarna skulle knappast lägga märke till den unge adepten som kommit till Chvalin, men om han urskillningslöst använde Arkens kraft skulle de utan tvivel iakta honom mer uppmärksam. Och då...

Magikern vred på huvudet, som om han ville förvissa sig om att det fortfarande satt kvar på halsen.

Sanningen att säga var uppgiften som väntade honom inte särskilt komplicerad. Han skulle träffa en viss person och utbyta lösenord. Ta emot ett paket och överlämna en summa guld i utbyte. Mycket guld, det var knappt att hans bälte höll sig kvar runt höfterna. Han skulle sedan bege sig till närmaste ordensborg där kommandör Dervan skulle vänta, utan att under några som helst omständigheter befria det som *överlåtits* från sitt hölje.

En enkel match. Som den kloke kommandören med rätta brukade säga: »De enklaste lösningarna är nästan alltid de bästa.« Det är med sådana små, till synes obetydliga medel som de stora segrarna vinnas. Magikern satte sin häst i rörelse. Arkordens reglemente brännmärkte högmod som en av de åtta dödssynderna, men den unge trollkarlen kunde inte hålla tillbaka sin skadeglädje när han betraktade de krökta ryggar på invånarna i Chvalin, då de skyndsamt bugade sig.

Han kände varken sin far eller sin mor. Född i rännstenen invid ett smutsigt utskänkningsställe i Ostrag var han dömd att gå under, men gudarna, och framför allt Den sanne guden, förstods, hade av en av sina besynnerliga nycker investerat alltför mycket eld och kraft i honom. På något vis klarade han sig genom barn domen – som bara en av tio överlever – hungrig och frysande. Upp till sju års ålder levde han bland Ostrags fattiga och förtjänade snabbt öknamnet Barsag.*

* Ord med asterisk förklaras på sista sidan av boken.

När han råkade i slagsmål steg blodet honom åt huvudet, och han kastade sig, precis som en bärsärk, över motståndaren, också om denne var både äldre och starkare. Under ett av dessa slagsmål hade Dervan lagt märke till honom. På den tiden var Dervan bara kaptenlöjtnant.

51

Därpå följde en lång period av drillning i tornet. Barsags beskyddare blev kommandör, men glömde inte bort den som han för länge sedan hade namngett. Pojken visade sig vara mycket lovande och uppnådde snart den andra graden, samtidigt som många av hans jämnåriga fortfarande gjorde sina gesällvandringar.

Ilmet, som han kallades i sin orden, förstod att den nuvarande uppgiften var ytterst viktig, trots sin enkelhet. Kommandören skickade honom, den trognaste, den mest hängivne, utan att avslöja det väsentligaste i det som förestod. Det betydde att det verkligen var ytterst känsligt och konfidentiellt. Det bästa sättet att dölja hemligheter är att bete sig som vanligt. Just därför var Ilmet klädd i sin vanliga silversvarta kostym, i vilken han syntes på en versts* avstånd – en trollkarl av andra graden som styrt ut sig i det enkla folkets kläder skulle väcka ännu mer misstänksamhet.

Den unge magikern visste inte att han *redan* hade väckt misstankar.

* * *

När man skuggar en Arkordentrollkarl, som långt ifrån tillhör de svagaste, måste man känna till Chvalin bättre än sin egen ficka för att förbli obemärkt.

Den unge mannen med det alldagliga utseendet kände staden just så väl. När ryttare var tvungna att passera runt kvarter där husen stod tätt inpå varandra, kunde den som gick till fots alltid hitta en trång passage.

Vart är han på väg nattetid, vad ska han titta på, denne trollkarl? Till vilket skändligt trollerinäste? För att med krokiga knivar skära itu nyfödda barn, samla deras blod, och sedan framställa sina dödande medikament? Eller för att utföra svartkonster, tillkalla demoner ur världsalltets förborgade djup, i hopp om att utforska deras hemligheter och tvinga dem till underkastelse? Men kanske har denne unge man bara bestämt sig för att strunta i sitt ordensreglemente och söka upp en lösaktig kvinna för natten?

Deras öden var i stora drag rätt lika, trollkarlen Ilmet från Arkorden och den oansenlige spionen, som sedan länge var intrasslad i sina olika identiteter. Här, i Chvalin, skulle han vara Fess. Ett namn som den här gången även var lösenordet. Grå förbundet hade ordnat en hemlig mötesplats åt honom i staden, som kunde användas i yttersta nödfall. Och ifall han blev ertappad och insåg att han inte skulle uthärda tortyren hade han även fått lära sig en självmordsbesvärjelse.

Hittills hade Fess inte behövt använda sig av den.

Det var andra gången han var i Chvalin. Men han orienterade sig ändå bättre än invånarna i staden. Han kände till sådant som de hade glömt – övergivna källare, uttorkade brunnar och katakomber, en gång i tiden grävda som värn eller av någon annan anledning. Nu hade han redan två gånger hunnit i fatt sin *löpare*, som den skuggade kallades på förbundsslang, genom att ta sig fram via tomma, kvalmiga underjordiska gångar.

Nej, denne unge man är uppenbarligen inte på väg till bordellen. De passerade glädjekvarteren, Lilla torget, kyrkan, Mellersta torget, stadsförsamlingen. . . Är han på väg till stadsporten, eller?

De stannade upp innan de nådde yttre muren. Vid marknadsplatsen, eller Salutorget. Men vad stod magikern och tittade på här mitt i natten?

Magikern skyndade sig oaktsamt, med den inlärt hårda gångstilen (i vilken folkhop som helst känner man igen en Arkadepå den!) gick han ut på den öppna platsen, stannade vid stolpen mitt på, där marknadsanordnaren hade hängt upp en anslagstavla – för dem som kunde läsa – som annonserade vilka som skulle komma till Chvalin och när. Denna sed hade Fess aldrig förstått, och hur han än försökte hade han inte fått reda på hur den uppstått, vem som behövde den och varför den inte dog ut, när bara en av femton kunde läsa ordentligt? Det sades att denna sedvänja hade införts på en magikers begäran. Och det var väl möjligt. Vem kunde veta? Men hur det än var med den saken stod *löparen* vid tavlan och betraktade den noga. Han stod där en stund och gick sedan tillbaka.

Efter att ha följt honom tillbaka till »Kejserliga lejonet« återvände Fess till marknadsplatsen. Det hade redan hunnit bli mörkt, gatorna var avspärrade med slagbommar och nattvaktarna hade

intagit sina poster. Framför stolpen med anslagstavlan var han tvungen att lysa med en liten blindlykta och anstränga ögonen när han läste:

»Sista föreställningen före Regnet! Herr Onfim och Onfims kringresande cirkus. Ett skådespel utan like! Välkomna, gott folk!«

Hela denna harang på ett litet stycke pergament, med rester av slarvigt bortsköljd färg, så att det syntes att bladet använts många gånger. Vad gjorde det för nytta? Skulle någon verkligen läsa det?

Fess brydde inte sin hjärna med det, utan återvände till värds- huset. Han smög sig fram till vinden, med hjälp av en hörlur för- vissade han sig om att magikern verkligen sov och insomnade sedan själv, som en jakthund i lyhörd slummer.

* * *

De friborna, bror och syster Khan, hann knappt passera tröskeln till det eländiga lilla rummet innan de drog igen dörren bakom sig. Inget annat ansågs passande för icke-människor. Men när de fått kejsarligt medborgarskap och tagit avstånd från sitt förflutna, var de välkomna till bättre värds- hus. Under tiden fick de hålla till godo med vad huset kunde bjuda på.

»Prisad vare Berget!« Flickan andades ut. »Chvalin.«

Hon talade riksmål, med huvudstadsdialektens karakteristiskt tydliga och tonande g:n.

Ynglingen svarade inte. Han hade lugnt placerat sig på den hårda, smala ugnsbänken, lagt händerna på knäna och slutit ögonen. Det var inte nödvändigt att prata. De hade kommit för att uträtta ett ärende. Allt var sedan länge färdigdiskuterat i gnomernas gruvor. Nu återstod bara att invänta Sidri med de utlovade pengarna. Det behövdes vapen för *ärendet*, även om de friborna egentligen klarade sig utan. Om den förbannade gnomen hann få allt i ordning (det gällde att muta rätt personer) kunde de börja röra sig norrut.

»Varför tiger du?!« Flickan lugnade sig inte. »Tala nu om. . .«

»Stör mig inte, människa«, svarade ynglingen tyst.

»Människa?« Flickan rodnade.

»Men vad är du för något om inte ett människobarn, som mitt folk plockade upp från marken?« frågade ynglingen lugnt. Det föll

honom inte in att det kunde förolämpa eller såra henne, för hur skulle sanningen kunna förolämpa eller såra?

»Du kunde ju låta bli att påminna mig om det!« Hon hade blivit blossande röd.

54 »Varför det?« undrade Khan-Torog likgiltigt.

»Jag är en friboren!« väste flickan. Det verkade som om hon var beredd att klösa med naglarna i sin »broders« ansikte. »Mitt blod är kanske en människas, men inte mitt hjärta! Varför ska man gräva i det som har varit?«

»Kan du fånga en pil i flykten, om du måste?« frågade den unge kaptenen.

Alija hängde med huvudet. Hon behärskade vapen utmärkt, i strid kunde hon få bukt med nästan vilken motståndare av människoras som helst, men de fribornas speciella konststycken var och förblev ouppnåeliga för henne. Det krävdes något mer än uppfostran och flit. Man måste ha *blodet*.

»Därför ska du tåga«, sade Khan-Torog lika likgiltigt som tidigare, och slöt sina ögon igen.

Flickan såg vredgat på sin reskamrat i några ögonblick. Hennes tunna näsborrar darrade av ilska, fingrarna pressade sig krampaktigt runt dolkens benskäft.

»Vad är du arg för?« Ynglingen talade åter. »Jag måste erkänna att jag aldrig har förstått den vanan hos dig. Ja, och vad är du för en friboren, *Prkracc Teopmo*, om du ger dina känslor fritt utlopp när du har fått ett uppdrag av Kaptenernas krets?«

»Du har rätt, broder«, sade flickan och såg ner i golvet. »Du har rätt, förlåt mig, förlåt. . . «

Khan-Torog glodde åter förvånat på sin reskamrat.

»Och nu vill du ha förlåtelse. Av mig. Varför det? Om vi lyckas kommer ingen att bry sig om vad du säger och tänker. Om vi misslyckas, kommer Kretsen att döma oss. Det är den du ska be om förlåtelse – inte mig. Ack, denna människoras! Bli inte förolämpad, Tavi, jag talar bara om dina släktingar! Du är ingen dålig krigare, jag skulle snarare vilja påstå en av de bästa, annars skulle inte Kretsen ha utsett dig till min reskamrat. Du känner till människornas hemligheter, du behärskar magi. . . Vad mer begär du? Att ditt blod ska bli en friborens? Går inte. På hela jorden finns ingen trolldom som skulle kunna förvandla ditt blod till något liknande det

som flyter i *våra* ådror. Det måste du förstå, Tavi. Jag är mångordig, det är en synd, men om du och jag ska ut på det här uppdraget måste jag veta att du inte kommer att svika mig, att du inte börjar tänka på något annat än. . . Ja, du förstår vad jag menar.«

»Ja, javisst.« Flickan med de många namnen, Khan-Mola, Alija, Tavi, sjönk mjukt ner på huk i det bortre hörnet av det eländiga lilla rummet. Hon slöt ögonen. Nu såg hon faktiskt ut precis som vem som helst av de fribornas ätt. Vilken förtrollning hade förvandlat henne från en vanlig människoflicka till en som var helt lik denna gåtfulla, icke-mänskliga stam – det var en gåta.

Tystnaden kröp in i den lilla vindskupan, likt en kall orm. Den kröp in och fyllde hela rummet med otaliga krökningar. Stillheten slukade obönhörligt ljud efter ljud, brus efter brus, så att allt runt omkring så småningom var nersänkt i en tystnad som förtätades till ett moln av fullständigt ogenomtränglig stillhet.

Khan-Torogs ögon öppnade sig lite. Krigaren kastade en kort blick på sin reskamrat. Hennes ögonlock var sänkta, ögonfransarna darrade inte, bröstet höjde och sänkte sig sakta, precis som om flickan sov lugnt och stilla.

Så var det naturligtvis inte.

* * *

I vindskupan intill stängde gnomen Sidri noggrant den misstänkt tunna dörren. Den klena haspen kunde bara lugna en fullständig idiot. Regeln, som var förstärkt med skruvar, skulle inte ens hålla för ett par hårda sparkar.

Ur sin vida resjacka, som lappats och lagats många gånger, fiskade Sidri upp en sliten skinnpåse, vars band hade förseglats med Bergakungens blysigill som hade avtryck av runor från Djupets hjärta. Gnomen mumlade några ord på den underjordiska folkstammens hemliga språk, bröt sigillet och lossade banden. Ur påsen tog han fram ett litet paket, stort som en barnahand, inlindat i en grå trasa. Sidri höll andan. Han lade sigillet åt sidan och öppnade paketet.

Pärtan i sin smidda hållare började oförmodat blinka. En jämn gul låga avlöstes av en rökig, blåaktig eldslåga. Hundarna ylade utanför fönstret där de rotade i en hög med avfall.

»Рхббакар Дхрббдм!«* svor Sidri viskande för sig själv. Värds-
huset var förtrollat. Varenda sten i dess fundament, varenda sön-
dergnagd plank i väggen, varenda ranglig stol och vartenda ner-
spottat bord, varenda säng full med löss och varenda blinkande
56 pärtä, allt höll ett lystet och vaksamt öga på främmande trolleri
– hungrigt väntande, och så fort någon magi visade sig slog det
genast larm.

Gnomen slöt skyndsamt paketet i sin starka näve. Med sin vänster-
hand slet Sidri hastigt loss ytterligare en av de oräkneliga påsar-
na i bältet. Snörningen gick upp av sig själv och på bordet uppen-
barade sig en uråldrig gulnad tand från något okänt vidunder, en
matt bronsring med en infattad träbit i blodröd purpur på stenens
plats och, slutligen, en mycket liten och oansenlig fjäder, som såg
ut som en vanlig sparvfjäder. Gnomen mumlade en besvärjelse och
lade den guldade tanden med spetsen mot den blinkande pärtan,
trädde ringen över tanden och lade fjädern ovanpå.

Pärtan slutade genast att blinka och gnomen suckade av lättnad.

Ja, ja, naturligtvis, Regnbågens adepter skulle genast få veta
det här, Chvalin var överfyllt av dem och staden låg i skärnings-
punkten för Röda arkens, Färglösa nergs och Violetta kutuls domä-
ner. Staden myllrade alltid av spioner, observatörer, kunskapare,
och alla utan undantag kom från ordnarna. Inte heller Grå mäs-
tarna, det sagolika förbundet av krigare och spanare, lämnade
Chvalin obevakat. Staden besöktes även av gnomer, särskilt unga,
och särskilt sådana som ännu inte gett upp illusionen om att Berga-
kungens ädelstenstron en vacker dag åter skulle resas på sin forna
plats under Kungsberget...

* * *

Pärtan slutade blinka och med en trött suck kunde flickan med de
många namnen, Khan-Mola, Alija, Tavi, slappna av i axlarna som
värkte av anspänningen.

Att hålla besvärjelsen längre skulle ha överstigit hennes krafter.
Regnbågen kommer inte att misstänka något, men Sidri bör inte
få veta det.

* * *

När Sidri hade hämtat andan fortsatte han med sin spådomskonst,
och hela tiden sneglade han på den gula tanden, som hade dämpat
pärtans blinkningar. Nu lyckades han veckla ut trasan och på det
smutsiga lilla bordet skimrade, oväntat skarpt och klart, en oregel-
bundet formad kristall, fullständigt ofärgad och genomskinlig. 57
Ljuset spelade nyckfullt i de hundratals fasetterna.

Tyst för sig själv mumlade gnomen förtrollningens ord och sänk-
te sig ner så att hans blick kom i jämnhöjd med bordsskivan. Han
kneip ihop vänster öga, tittade på den gnistrande stenen och höll
andan...

Pärtan blinkade varnande igen. Någon suckade tungt under
golvtiljan, ur skorstenen bars vindens dämpade tjut. Det ryckte i
gnomens kind, men han släppte inte stenen med blicken. Luften i
vindskupan sprakade, under taket dansade en svärm mörkblå lys-
maskar. Ner för Sidris panna rullade stora svettdroppar. Någon-
stans nerifrån hördes nattvaktarnas grova röster. Uppenbarligen
hade värds husets ägare hunnit slå larm.

Ändå avbröt Sidri inte besvärjelsen.

Ovanför kristallen tätnade långsamt ett mörkblått kompakt litet
moln som bredde ut sig likt dimman i en sänka. Ovanför molnet
formades sedan en tratt. Trolldomsmörkrets mörkblå trådar bör-
jade virvla omkring, den ena efter den andra drogs in i en mystisk
dans. Ur trattens botten tittade Mörkret ett ögonblick fram...
tittade och försvann, och lämnade plats för den bottenlösa stjärn-
himlen. Ett ögonblick senare kröp stjärnbilderna åt sidan och en
svart bruten linje framträdde – konturerna av en avlägsen bergs-
kedja. Ett av bergen tycktes på sitt stenhuvud bära en krona med
fyra spetsiga horn, fyra lansspetsar, som tyst och hotfullt siktade
mot himlavalvets tomhet. Den kronbärande kolossen närmade
sig snabbt, växte och fyllde snart hela blickfånget. Gnomen stelna-
de till, ur stånd att slita sig med blicken. Nu hade han inte kunnat
hejda besvärjelsen, ens om hans liv eller död hängde på det.

Sedan uppenbarade sig något på jättens sluttning som till och
med var ännu mörkare än stenen. I bergets svarta kropp öppnades
en grottmun, ett lystet gap, i evig väntan på en munbit. Sidri
ryckte till med hela kroppen, skrapade med fötterna i golvet, som
om han ville krypa i väg, vända sig bort, gömma sig från den ge-
nomträngande och hungriga blicken, som plötsligt såg på honom

ur mörkret, och kväva den olycksbådande, mjuka stämman som sade:

»Du kom självmant hit, nu är du min!...«

58

* * *

»Magi!« Khan-Torog kom på fötter i en enda snabb rörelse.

»Tavi!«

»Lugn«, svarade flickan med sammanbitna tänder utan att röra sig. Hennes ögon förblev slutna. »Det måste ske, broder. Sidri måste finna vägen. Och det är just här i Chvalin som han måste söka efter den. Såvida du inte har glömt, förstås, på vilka ben befästningen här och De dödas tempel vilar.«

Ynglingen nickade snabbt. Ur en avlång kappsäck slet han upp ett par käppar som på intet vis tycktes märkvärdiga och rusade ut i korridoren. Nerifrån trappan genljöd redan stadsväktarnas tunga stövlar.

Tavi hade krigarens rygg i sikte och med lillfingret, ringfingret och långfingret ihop, pekfingret rakt fram och tummen åt sidan utslungade hon besvärjelsen *Əhka* med sin hand.

I samma ögonblick bröts trappsteget sönder under den väktare som gick i spetsen och han föll ner under hemska svordomar. Khan-Torog hann med nöd och näppe gripa honom i handleden.

»Håll i...!«

Den trånga trappan blev helt avspärrad. Under trappan hade den dumme värdshusvärden slängt en massa järnsprot i en stor hög, och väktaren blev kallsvettig när han såg de vassa kanterna sticka upp.

Det gick en stund innan de hade stoppat undan svärden och dragit upp den olycksdrabbade väktaren.

»Hej där, vad står på?« frågade den friborne i fredligaste ton och vek artigt åt sidan.

Underbefälet som nyss hade räddats sneglade dystert på honom. En friborne i den kejsrerliga staden kunde bara betyda en sak: Han hade kommit för att anta medborgarskap. Som krigare värderades friborna mycket högt, och det fanns ingen anledning att träta med en sådan i onödan... Om det nu inte var han som hade utfört det förbjudna trolleriet?

Det ingick väl ändå inte i de privilegier som det obildade underbefälet hade hört talas om, men inte närmare kände till.

»Vi måste göra en kontroll«, mumlade befälet surmulet. »Förstått?«

»Ja, naturligtvis«, log ynglingen älskvärt. »Behöver ni hjälp, *sataar*?«

Underbefälet, som ledde ett tionde stadsväktare, var lika långt ifrån att vara en riktig *sataar* – en krigare i Gamla kejsardömetts hästgarde – som jorden från Den gudomliga himlakretsen, men smicker är alltid smicker, hur överdrivet det än är.

»Tack«, grinade underbefälet brett. »Vi klarar av det själva.«

Mannarna lunkade tafatt efter sin chef.

Khan-Torog lämnade artigt plats. På hans läppar lekte ett föraktfullt leende. De här dumskallarna kom inte ens på tanken att en friborne som råkat befinna sig i närheten kanske velat dra ut på tiden och ge en medbrotsling chansen att smita. Dumskallar, försynens missräkning, den stora Moderns blunder som inte rättats till på grund av Sonens godhet och likgiltighet...

»Ingen orsak. Vi hjälper gärna till.«

* * *

När den skramlande kohorten störtade in i Sidris vindskupa, hade han redan hunnit förstöra alla spår av trolleri. Pärtan lyste jämnt och mjukt och inväntade de sista ögonblicken av sitt korta liv.

Mot gnomen uppförde sig väktaren helt annorlunda än mot den friborne som kommit för att anta kejsrerligt medborgarskap.

»Vad är du för en?« gläfsste soldaten.

Spetsen på hans korta, tjocka svärd, som var bekvämt att slåss med i mörker, pekade mot bröstet på den korpulente Sidri. Enligt lagen var det å det allra strängaste förbjudet för gnomer, dvärgar, vättar och alla av deras fränder att bära vapen inom det kejsrerliga området. För de ohörsamma väntade de hemska Nevrvjogruvorna, där inte ens de starkaste av underjordens invånare kunde överleva längre än ett halvår.

»Sidri Dromarong av släkten Dromarong, son till Sturle, köpman«, presenterade sig gnomen och skyndade sig att buga djupt. Bakom underbefälets rygg höjdes ett par armborst, om pilarna

59

avfyrades på nära håll skulle inte ens brynjeskjortan, som doldes under kaftanen, kunna ge skydd. Dessutom var även den förbjuden enligt kejsrerligt påbud.

60 »Vad är det för trolleri du utfört?» röt underbefälet utan att sänka svärdet. »Svara, ditt jordsvin!«

Sidri snörvlade. Hans kinder blev med ens purpurroda, som en köttätande grottsvamp under blomningen. Att jämföra en gnom med ett jordsvin innebar en kränkning som inte gick att rentvå sig från. En kränkning av sådant slag gick inte att rätta till eller släta över ens om man sakta skulle tömma fienden på varenda droppe blod. . .

»Med Ers hjältemodighets tillstånd, jag har inte gjort något klandervärt här«, gnomen bugade sig ånyo och tvingade sig envist att böja sig rakt, vilket hans rygg inte var van vid. »Som Ers hjältemodighet säkert vet är jag, Sidri, en mycket ordentlig och laglydig köpman«, i ett enda andetag rabblade gnomen en inlärd tirad och spärrade upp ögonen av iver, »i den berömda staden Chvalin, som lever lyckligt under den härskande kejsrerliga kronans beskydd, ja, måtte jordens och himlens krafter förlänga dess bärares dagar, jag har kommit med en varulast, varorna har alla förevisats för visitation i stadens tull, om vilket det i mitt handelsdiarium finns en motsvarande förteckning, kontrasignerad i enlighet med det kejsrerliga påbudet och tryckt med tvättäkta färg. . . « Han hade talat i ett svep, entonigt och utan avbrott. Underbefälet häpnade i några ögonblick, men var emellertid inte så oerfaren att han lät sig pratas omkull.

»Kom inte viftande med dina smutsiga böcker! Vänd trynet mot väggen, händerna bakom huvudet och inga dumheter! Sök igenom allt, pojkar! Har ni skickat efter väktartrollkarlen?»

»Just precis, Machar«, svarade någon från dörren. »De lovade att Hans välborenhet trollkarlen skulle komma genast. De sade att Ondulasten själv skulle komma.«

»Ondulasten?» Underbefälet lyste upp i ett skadeglatt leende, som inte bådade gott. »Ondulasten, det du gnom, är inte någon pajas som du kommer att kunna lura, ditt sluga tryne. Ondulasten kommer att dra ur dig allt inför undersökningen. . . det finns ingen utväg.« Av Sidris påfallande blekhet att döma varken ljög eller överdrev underbefälet.

»Så fram med det nu, gnom.« Väktarens tonfall hade plötsligt blivit konspiratoriskt knarrigt. »Om du erkänner dig skyldig. . . ja, glöm inte att buga dig. . . så slipper du gruvorna.«

Det sagda räckte mer än väl. Den hedervärde köpmannen erbjöds att ordentligt lätta på pungen och köpa sig fri från den ihärdiga patrullen. Därefter skulle man förklara för trollkarlen som var på väg att de hade undersökt allting och inte funnit förbjudet trolleri, inte ens några spår av något, och att allt ståhej hade uppstått för att värdshusvärdens vindögda dotter genom trolldom försökt locka till sig åtminstone *en* bondlurk, men hon hade råkat förväxla orden, därav all denna förvirring. Väktartrollkarlar är också människor, som inte har något intresse av att gräva i gnomers lump efter spår av olovligt trolleri. Trollkarlar måste tänka på sitt. Hur man vållar dem ovanför sig obehag och hur man själv undgår obehag från dem under sig – det är ju en hel vetenskap, för bövelen!

Givetvis förstod Sidri detta utmärkt väl. Givetvis dök hans hand omedelbart ner i bröstfickan efter den högt eftertraktade penningpungen. Givetvis lyste väktarnas ögon genast upp av en girig eld, och givetvis skulle allt ha slutat i ömsesidig tillfredsställelse, om inte i samma ögonblick självaste Ondulasten hade anlånt till värds-
61 huset.

Sorlet av röster där nere avlöstes oväntat av fullständig tystnad. Och i denna tystnad hördes en kall, föraktfull stämma:

»Nå, vad är det som försiggår här?»

»Måtte Rjekenrensaren ta mig!« svor underbefälet för sig själv.

Han fick plötsligt bråttom, blev ivrig och vrålade åt sina bas-sar:

»Inta era platser, givakt! Vad står i reglementet? Med svärden, eller yxorna, eller andra vapen dragna. . . på båda sidorna om dörren. . . två inne. . . tre vaktar den trollerimisstänkte, håll fast honom i armar och ben så att han inte hittar på något fanskap. . . «

Och man måste säga att väktarna utförde hans befallningar med aldrig tidigare skådad iver.

»Försvinn, försvinn, spoling!« skrek underbefälet, som var i sitt esse, åt den nyfikne friborne som sprang i vägen. Och det där med hans privilegier, det vete Rjeken, men om Ondulasten skulle fatta agg till honom, underbefälet. . .

Och givetvis visade den friborne tänderna precis som en hund när man rycker undan benet mitt framför nosen på den.

»Talar du till mig, ärofulla krigare?» sade han och gnisslade tänder, knöt sin vänstra näve och gned den mot sin högra handflata. »Talar du till mig, som inte lät dig störta ner på de sönderrostade spetten där nere...?»

Underbefälet skulle att öppna munnen och förklara för den stolte idioten att man inte skämtar med Ondulasten, och att kvällen skulle kunna sluta i tortyrkammaren för den friborne och hans sällskap, när plötsligt...

Från rummet intill kom en vacker flicka, som av utseendet att döma också var friboren.

»Vad är det som händer?» Hon sträckte på sig, som en ung lokatta, och dolde behagfullt en gäspning med handen. »Vad är det för oväsen? Berätta för mig, o tappre, om orsaken till denna kalabalik!«

Samtidigt såg hon på dem med sina ofantliga ögon, tittade så att de måste skärpa sig. Det var helt enkelt syndigt.

Underbefälet kände hur svetten strömmade längs ryggen. Han svalde ofrivilligt och endast Rjeken vet hur detta utbyte av blickar skulle ha slutat, om inte den ärevördige herr Ondulast just då hade uppenbarat sig på trappavsatsen. Han var adept i Kutulorden, magister av andra graden, som nästan förtjänat sin efterlängttade tredje grad och en enfärgad violett slängkappa, men han hade syndat mot sina gelikars bestämmelser – enligt ryktet hade han förfört en minderårig novis från Violetta orden – och trots högt uppsatta beskyddare blivit satt att tjänstgöra på livstid som en av väktartrollkarlarna i Chvalin. Han tjänstgjorde med omåttlig grymhet och ville fortfarande inte tro att han hade råkat ut för en sådan olycka. Han gjorde sitt bästa för att gottgöra sin skuld och kunna återvända dit varifrån han en gång skamfullt hade fördrivits.

»Vad är det som försiggår här, herr underbefäl?» frågade Ondulasten med ett iskallt tonfall, och for med kysande och färglös blick över alla som skockades.

»Vi anlände på signalen!» Underbefälet avgav hurtigt rapport och sträckte på sig av alla krafter. »En signal om otillåtet trolleri! Just här, i denna vindskupa.«

»Och var fanns detta... denna... hm... *varelse* just då?»

»I den aktuella vindskupan, herr Ondulast, Ers trollkarlighet!« skrek underbefälet av alla krafter och slukade sin chef med blicken.

»Aha, hm... jag förstår.« Trollkarlen gick in i rummet och avlägsnade sig äcklat från den närmaste soldaten som noggrant höll handen över munnen, men som självfallet inte lyckades hålla tillbaka den starka vitlökslukten med näven.

Herr Ondulast klev över tröskeln och stannade halvannan famn* från den oförställt darrande Sidri. Magikern var medelålders, kort, mager, krokig i ryggen och hade ett sjukligt blekt ansikte med markerade drag. Den tunna näsan hade en liten puckel, djupa rynkor sträckte sig ner till mungiporna och gav Ondulasten ett lystet, misstänksamt utseende. Det verkade som om han ständigt vädrade efter något eller spejade antingen efter förräderi eller något byte. Elaka tungor skvallrade både det ena och det andra om honom, men trollkarlarna i Första ledet, magistrarna och mästarna, hade inte en enda gång ertappat Ondulasten med att bryta mot ordens kodex genom slarv eller av egennytta. Trots att det självklart hade funnits möjligheter så det räckte och blev över för en väktartrollkarl.

»Tja«, trollkarlen svävade på målet. »Tja, låt oss börja. Har förbrytaren redan erkänt?« Han vände sig till underbefälet.

»Nej, inte än, Ers trollkarlighet, än har han inte erkänt«, sade väktaren bekymrat.

»Ni har gjort ett dåligt jobb.« Ondulasten pressade samman läpparna. »Dåligt. Allt kommer att anmälas.«

»Ni har rätt, herrn... störta mig inte i olycka... jag har fru där hemma, och barnen är små... ha förbarmande... ta inte brödfödan ifrån mig...« Det var inte långt ifrån att det grova och resliga underbefälet hade börjat gråta.

»Vi får se«, mumlade magikern. »Men vad har utomstående här att göra? Varför har ni inte avlägsnat dem? Nej, det är absolut omöjligt att arbeta under sådana förhållanden!«

Som »utomstående« räknades uppenbarligen de friborna.

»Jag ber allra ödmjukast om ursäkt, aktningssvärde herre«, sjöng Tavi med behaglig röst, »men jag och min bror kom till Chvalin med samma karavan som herr Sidri, och därför...«

»Ni har naturligtvis redan fullmakter på ert kejsarliga medborgarskap i handen, liksom förteckningen över förmåner och privi-

legier?» frågade Ondulasten torrt utan att titta på flickan, men av någon anledning svepte han in sig i slängkappan.

»Ni förstår, hedervärde herre, vi har just kommit till staden, och därför...«

64 »Följaktligen är ni för tillfället element under uppsikt, utan röst-rätt i kejsardörets medborgerliga och krigiska angelägenheter«, uttalade trollkarlen klart och tydligt. »Vidtag åtgärder...«

»Åh, vi är redan på väg, vi går nu!« sade Tavi med sin behagliga stämma. Sidri kastade en blick fylld av förtvivlan mot henne, men hon hade redan vänt honom ryggen.

Trollkarlen väntade tills de friborna hade stängt dörren bakom sig och när han åter vände sig till underbefälet ryckte det i hans kind av avsmak:

»Hans tillhörigheter... var finns de?«

Sidris tre kappsäckar hamnade ögonblickligen på golvet framför trollkarlen.

»Öppna!« befälde han. »Visitera honom. Lägg allt ni hittar på bordet och ut med er sedan. Och ta honom med er.«

Gnomen stod halvdöd av skräck och vågade inte ens torka bort svetten som flödade ner över pannan. Motvilligt petade Ondulasten på Sidris utkastade ägodelar med sin svarta stövlepets, och nedlät sig inte ens till att uttala en besvärjelse.

»Bort med det där. Det finns inget här«, avgjorde han. »Nu ska vi se...« På det lortiga bordet som var täckt med underliga mörka fläckar låg nu ett tillstånd för en kort fällkniv med skaft i rosenfärgat groträ, en tobakspung i skinn med ett tryckt monogram med gnomrunor, ett omflätat elddon och fnöske, en inte alltför ren trasa, tydligen använd som näsduk, en silverkedja med Dromarongsläktens vapen, en kraftig nyckelknippa i svart smidesjärn, en gammal pipa av körsbärsträ med en bronsring på skaftet, en andra och nyare reservpipa, en rulle starkt skinn, en snidad liten träask med en samling fjädrar och bläckflaskor i olika färger, ett halvt dussin pappersrullar, ett dussin rena pappersark, resejournalen i solkigt band, ett halsband, åtta festörhängen med beryller och slutligen en kort pinne av askträ, noggrant slipad och polerad, men utan sniderier.

Ondulasten behövde bara kasta en blick på denna samling.

»På så vis.« Han krökte sig ännu mer, som om han råkat få

någoting ofattbart bittert på tungan. »Bind ihop labbarna på den där... och ställ er i korridoren. Glöm inte att stänga dörren, underbefäl.«

Ondulasten behövde inte upprepa sin befallning.

* * *

»Vad håller han på med?« frågade Khan-Torog ljudlöst.

»Inte så högt! Ondulasten är varken dum eller hjälplös.« Tavis fingrar skymtade förbi. »Tänk tystare! Täck över dina tankar! Jag kan inte gömma undan dig helt. Alltså... vad håller han på med? Han har så klart redan förstått allting. Det räckte att titta på vår stackars gnom. Men herrn kommer att söka efter spår i alla fall... Han vill inte bara veta vem den skyldige är. Han vill också ta reda på vad Sidri utförde i rummet, eftersom gnomen hellre låter sig torteras till döds än avslöjar en hemlighet. Inte ens den ökända nekromantin som Violetta orden förfogar över skulle hjälpa. Därför måste vår herre anstränga sig.«

»Men...«

»Det är helt uppenbart att ingredienserna redan är borta. Men en erfaren magiker behöver inte samla spår. En halvbildad trollkarl, en adept av lägsta graden hade jag kunnat lura, men en trollkarl av andra graden kan jag inte rå på, Khan.«

»Jag förstår. Svärdet...«

»Du skulle störta Sidri i olycka utan att uppnå någoting. Även om vi skulle klara av Ondulasten – och att kväsa en magister är ingen lätt uppgift ens för en sådan som du, tro mig – kommer vi hur som helst att gå miste om det som gnomen såg. Och då mister allt annat sin mening. Och glöm inte att besvärjelsen endast kan uttalas av Ätten under berget.«

»Men vad ska...«

»Ge dig av till underbefälet och håll dig där. Kanske tar de när som helst med sig gnomen, vårt bagage och allt annat som finns hos honom. Överlåt Ondulasten åt mig. Och kom ihåg att inte använda vapen. Annat än i yttersta nödfall.«

* * *

I Sidris vindskupa förberedde herr Ondulasten utan brådska en besvärjelse. Han hade genast känt den otillåtna magin när han gick upp för trappan. Gnomen hade trollat, det tvivlade trollkar-

len inte en sekund på. Men i vilket syfte? För att få tur med handeln? Men tur hade Sidri redan haft, om man nu kunde tala om »tur« när det gällde gnomer.

Nej, det handlade om något annat. . .

66 Ondulasten var varken feg eller dum. Han var begåvad med ett utomordentligt minne och en livlig fantasi. Allt detta hade en gång i tiden hjälpt honom att nå långt – och det hade även blivit hans fall. När trollkarlen tänkte efter mindes han minsta småsak, varenda detalj i Sidris handelsavtal under det senaste halvåret. Ja, gnomen hade gästat Chvalin med vinst. Nu, före Dödsregnet, var det en galopperande efterfrågan på byggmateriel från Åtten under berget. Dromarong hotades inte att gå med förlust. Så varför tog han en sådan risk genom att utföra förbjudna trollkonster? Och så märkliga trollkonster? Det var känt att gnomer inte var skickliga på någonting annat än föremålsmagi, amulett- och talismantrrolleri, som bara kunde genomföras med hjälp av magiska föremål, till exempel draktänder, huggtänder från en gorgul eller liknande. Om Sidri hade trollat, vart hade han då hunnit göra av sina hjälpmedel? Hade han kastat ut dem genom fönstret? Herrn stod orörlig i närmare en minut och genomsökte med tanken avskrädeshögen nedanför. Nej... nej, inte där heller... Det fanns inte så mycket som ett spår. Trots den motbjudande halsbrännan och obarmhjärtiga migränen som väntade honom några timmar senare lade han för säkerhets skull till en sökarbesvärjelse. Han tyckte att besvärjelsen mötte någon form av motstånd, som om någon långt, långt borta, i andra änden av staden, försökte hindra honom. Trollkarlen spände sig vant och beredde sig på att bryta den främmande viljan, men motståndet försvann utan att återupptas. Det fanns inte skuggan av ett tvivel om att Sidris trolldomsamuletter inte hade lämnat vindskupan genom fönstret, det visste magikern nu. Snarare hade någon tagit dem och burit ut dem den vanliga vägen.

Nej, det var alltför komplicerat. En mystisk medbrottsling. . . Herrn rynkade pannan. Nej, det fanns inget annat att göra än att gå till botten med det här. Ondulasten suckade och jämrade sig och tvingade sig att förtränga smärtan som väntade honom. Till en början skulle han sysselsätta sig med *trolldomsspåren* i Stora etern, och sedan med amuletter och instrument.

* * *

Det fungerar inte. Han är för stark. Förbannat också, vilken Pxoóakap Axpooódm ställde denne Ondulast i min väg!

Tavi utförde med feberaktigt brådska en följd av besvärjelser.

67

Bara elände. Först hade hennes skyddsbesvärjelse inte haft någon verkan, den som fullständigt borde ha dolt Sidris trolleri, och nu Ondulasten! Ja, givetvis skulle Khan klara av väktarna och hon väktartrollkarlen, men vad skulle det leda till? Det enda hon kunde göra var att döda Ondulasten, eller rättare sagt inte ens döda, utan bara bedöva honom för en tid. Och redan då skulle hela Regnbågen tillsammans med Färglösa nerg få reda på att hon levde och verkade i Chvalin. Nej. Det gällde att vara slug, slugare och slugast.

Ondulasten byggde sin besvärjelse rätlinjigt, men av mycket god kvalitet och styrka. Utan en enda spricka eller osäker maska, som drog till sig lyhörda associationer eller felaktigt framkallade övertoner. För att inte tala om inexakta intonationer av Namnen. Magikern av andra graden använde varken bilder eller materiella instrument, herrns enda vapen var hans egen intelligens och att bemästra honom utan att ställa till oreda i hela kejsardömet skulle bli mycket svårt.

Hennes förmåga räckte till att följa varje krök i hans trolleri utan att väcka misstankar, men inte för att hindra honom. Ondulasten hade genast kommit underfund med att det inte fanns några magiska föremål i rummet, att Sidri inte hunnit kasta ut dem och han hade satt i gång med det viktigaste. *Spåren efter förtrollningen! Spåren efter förtrollningen!!! Där finns det viktigaste. Om hon inte gjorde det nu...*

I sin förtvivlan pressade hon högra handflatan mot hjärtat. En trollkvinns sista reserv. Att ösa av sitt eget blod, och naturligtvis sitt osynliga, *riktiga* blod, och då. . .

Hon hade inte hunnit fundera över exakt vad som skulle hända. Den inre hörseln uppfångade något som påminde om ett fanatiskt triumferande skrik.

Ondulasten skulle naturligtvis inte förbigå att upptäcka så påtagliga och färska trolldomsspår, därtill trolldom som var helt främmande för den vanliga tornmagin.

Det var dags!

Nu skulle hon ge signal, och . . .

Khan-Torog skulle hinna driva in tre tum stål från ingenstans i halsen på närmaste väktare, slå håll i den andres ögon med fingrarna och sparka undan den tredje innan någon lade märke till vad som hade hänt. Ondulasten skulle vända sig mot dörren och omedelbart vädra lukten av död, emellertid var han bara en människa med en kropp som var vida långsammare än intelligensen, och hon, Alija, skulle hinna . . .

Tänk inte ens tanken, din toka! Du kommer ändå att få veta allt du behöver sedan! Du kan förhöra liket om den saken!

Ett högt stön av fasa och smärta genljöd plötsligt bakom dörren och fick alla att rycka till, även självaste Khan-Torog. Tavi bet sig i handen för att dämpa kvidandet som nästan röjt henne. Ingen hörde hur tusenpundsklockan i Etern med ett mäktigt dån gav sitt magiska svar. Så subtilt, så fullkomligt kaotiskt, att inte ens Kutuls samlade krafter kunnat skugga trolleriet. Flickan kände ett styng av avund inför en besvärjelse så konstfullt hopflätad och så väl maskerad! Och komponerad enligt främmande lagar som hon inte kände till . . .

* * *

Dörren till vindskupan öppnades. På tröskeln stod Ondulasten. Tavi visste inte vad hon hade väntat sig. Bara en sekund tidigare hade hon varit övertygad om att hon inte på något vis skulle kunna motstå ett sådant tryck från väktartrollkarlen utan att falla död ner till golvet med utsträckta armar.

»Vilken dumskalle var det som slog larm?» mumlade trollkarlen mellan tänderna. »Ta reda på det, underbefäl. Från värdshusvärden tar ni böter . . . och allt som är lämpligt för falskt alarm.«

Med trollkarlar grälar man inte. Underbefälet gjorde en grimas och knuffade Sidri i ryggen.

»Stick, gnom. Där hade du minsann tur.«

Underbefälet spottade till avsked och ledde ner sina mannar för att rannsaka den olycklige värdshusvärden. Det var inget tvivel om att de tappra krigarna skulle få en hyfsad natt, med öl i mängder, spädgris stekt på spett och med de bästa sjampijskikryddorna, *spintal* inlagda i salt stenättika, sådant som vanligtvis enbart de rikaste ur första köpmannagillet hade råd med. Och den här

natten skulle tjänsteflickorna säkert inte spjärna emot och avvisa de modiga väktarna.

Sidri rasade omkull med en suck där han stod. Bland hans talrika talanger fanns både listighet, raskhet och fallenhet för magi, men djärvheten, ack, den saknades.

Innan Khan-Torog hjälpte gnomen förvissade han sig om att trappan var tom, att ingen iakttog dem och lyssnade i hemlighet. Den friborne fick nästan bära den tjocke gnomen till sitt och Tavis lilla rum.

»Lägg honom här, vid elden«, sade flickan bestämt.

»Det är bara en massa elände med dessa stenskallar«, muttrade ynglingen inte alltför vänligt. »Jag svär vid Himmelska plogen, hade det inte varit för Kretsens befallning. . . «

»Det var därför Kretsen sände mig att följa med.« Tavi pressade samman läpparna.

»Vad menar du?» Khan svalde girigt vattnet direkt ur den kantstötta kannan.

Flickan såg skarpt på honom med en plötslig fiendskap, så som man ser på ett hopplöst dumhuvud som inte förstår den enklaste barnlek.

»Förstår du inte . . . ? Då får det vara.«

»Sluta.« Krigaren ställde tillbaka kannan på sin plats. »Berätta i stället om det var du som lurade Ondulasten? Jag måste erkänna att jag redan hade bestämt att det var dags att öppna struparna på de där fåren. . . «

När han lägger bort de där »fasonerna« som de friborna är så ökända för, är han inte helt oäven . . . som man.

»Ja, det var jag som lurade honom.« Flickan nickade kort utan att blinka, och genast steg aktningen i den fribornes blick. Det fanns ingen anledning att han skulle känna till sanningen.

»Hm . . . bra gjort.« Han log lite förvirrat.

»Och du som fortfarande tvivlade på visheten hos Kaptenernas krets!« Tavi drev med ynglingen.

»Men jag. . . «

»Inga men, låt oss se till att Sidri återfår medvetandet så att vi kan fråga ut honom!«

Vem kunde det vara? Vem gjorde det? Vem hjälpte mig? Vem? Vem? VEM?